

ఆగస్టు 2006

Rs. 13 /-

చందమామ

60 సంవత్సరాలుగా విజ్ఞాన వినోదాలు విరజిముతాన్న విశిష్ట పత్రిక!

NOW AVAILABLE AT ALL LEADING BOOK SHOPS

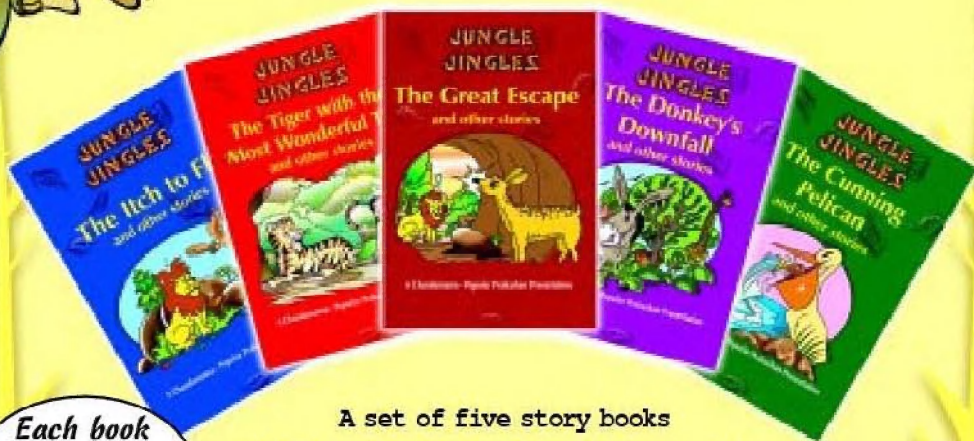
Hiya! What has hit the animal world?

Listen hard and look keenly.

Do you hear the jingle of the jungle?

JUNGLE JINGLES

**Each book
priced Rs.35/-
only**

**A set of five story books
with the whackiest and most interesting
collection of animal stories ever written -
for Rs.175/- only**

CHANDAMAMA

**Popular
prakashan**

**FOR FURTHER ENQUIRIES CONTACT :
CHANDAMAMA INDIA LTD., 82, DEFENCE OFFICERS COLONY,
CHENNAI - 600 097.**

సమైక్య భారతదేశం

“పాకముత్యమే మన బలం; మనల్ని ఎవరూ విడదీయలేరు. మన మందరం ఒక్క ప్రజగా నిలబడదాం. వీరు (ఉగ్రవాదులు) మన శాంతిభద్రతలకూ, సంపదలకూ విఘాతం కలిగించడానికి ప్రయత్నించడం ఇది తొలిసారి కాదు. భారతదేశాన్ని ఎవరూ మోకరిల్లేలా చేయజాలరనీ, భారతీయులైన మనమందరం సమైక్యంగా నిలబడగలమనీ ఈ శక్తులకు తెలియదు.”

డా. ముస్సోహన్ సింగ్

భారత ప్రధాని

పు నవ్వందరం పు నప్రిధానపు ంత్రికి బాసిటగా నిలబడి, ఆయ న పూ టలు పు న సింకల్పాన్ని పు రింత బలోపతం చేశాయ ని ప్రిపించానికి చాటా దాం.

పు ంబెల్తోనూ , శ్రీనగరలోనూ ఉగ్రవాదు ల వరు సి బాంబు ల తాకిడికి ప్రాణాలు కోల్పోల్లు నవారి కుటుంబాలకు చందమామ ప్రిగాధ సొన్న భూ తిని తెలియ చేస్తాంది. తీవ్రగాయ్ లు తగిలినప్పటికీ, దేశానికి వ్యతిరేకుగా విసిరిన సిపాలు ను ఎదు ర్కోవడంలో అప్రితిహతమైన ధైర్యాన్ని ప్రదర్శించిన ధీరులకు తోడుగా ఉన్నావు ంటూ చాటిచెబుతోంది.

చందమామ

సంపుటి: 59

అక్టో 2006

సంచిక: 8

ఈ నెల విశేషాలు

ఈ సంచికలో...

- * పాఠకుల తేఖలు ...06
- * రుచిరాజు ...07
- * సమయజ్ఞత ...11
- * రాకాసిలోయ - 12 ...13
- * భారత దర్శిని ...25
- * చందమామ కబుర్లు ...28
- * సాహితీ కదంబం ...34
- * వింతకుల ...36
- * క్షిప్ర ఉరితాడు! ...40
- * సీతారామయ్యగారి పనివాడు ...41
- * చందమామ క్విజ్ - 7 ...45
- * విచిత్రమైన జాతకం ...46
- * చెప్పుకుంటే దేవుడు ...55
- * అజేయుడు గురుడు!-7 ...59
- * మన సాంస్కృతిక ఉత్సవాలు : రష్యాబంధన్ ...63
- * విజ్ఞానం ... వినోదం ... వికాసం64
- * ఫోటో వ్యాఖ్యల పోటీ ...66

అహంకారి పండితుడు
(భే.క) ... 19

న్యాయమైన శిక్ష!
... 26

వృత్తులోయను
వెతుక్కుంటూ ... 29

రామాయణం
(అయోధ్యాకాండ-3)
... 49

SUBSCRIPTION

For USA and Canada
Single copy \$2
Annual subscription \$20

Remittances in favour of
Chandmama India Ltd.
to

Subscription Division
CHANDAMAMA INDIA LIMITED
No. 82, Defence Officers Colony
Ekkatuthangal,
Chennai - 600 097

E-mail :
subscription@chandamama.org

చందా

ఎల్లు రెచ్చెల్లు చందా అన్వేషణకు సిద్ధుడై సంచికలు త్రా : 900

ఇండియాలో బుక్ షాప్ ద్వారా రూ. 150.00

చందా డబ్బు డిమాండ్ డ్రాఫ్ట్ ద్వారాగానీ, ఫస్ట్ క్లాస్ డిమాండ్ ద్వారాగానీ
'చందమామ' ఇండియా లిమిటెడ్-బుక్ షాప్ పంపించింది.

For booking space in this magazine please contact:

CHENNAI Shivaji : Ph : 044-22313637 / 22347399

Fax: 044-22312447, Mobile: 9841277347

email: advertisements@chandamama.org

DELHI: OBEROI MEDIA SERVICES, Telefax (011) 22424184

Mobile: 98100-72961, email: oberoi@chandamama.org

© The stories, articles and designs contained in this issue are the exclusive property of the Publishers.
Copying or adapting them in any manner/ medium will be dealt with according to law.

వ్యవస్థాపకులు
బి. నాగరెడ్డి - చక్రపాణి

స్వాతంత్ర్యాన్ని పరిరక్షించుకోవలసిన అవసరం!

1947లో స్వతంత్ర భారతదేశం ఆవిర్భవించింది. ఆ సంవత్సరమే వెలువడిన తొలి సింపాదకీయా లలో-ఉప్పుడి ఆలోచన ద్వారా జాతీయ సమ్మెకృతను పెంపొందించడం; ప్రాచీన భారతీయ సాంస్కృతిక వారసత్వాన్ని పీల్చులు గ్రహించేలా చేసి, వారిలో దేశంపట్ల గౌరవాభివృద్ధి నాలు పెంచడం-తన లక్ష్యంగా చందమామ ఉద్ఘాటించింది. కష్టాలన్నిటినో భరించి, మనపేద్రలు పొరాడి సాధించిన స్వాతంత్ర్య పరిరక్షణకు యువపౌరకులు బద్ధకంకాదు కావాలని వ్యవస్థాపక సింపాదకులు ఆనాడు పేలు మెలిచారు.

59 సంవత్సరాల తరువాత చందమామ మళ్ళీ యువపౌరకులకు-వ్యక్తిగత ప్రయోజనాలను, మత విశ్వాసాలను ఏకమన బెట్టి, దేశ భవిష్యత్తును గురించి ఆలోచించాలని, బాధ్యతాయుతమైన ఎంపికలు గానందు మన కోవాలనీ విజ్ఞప్తి చేస్తోంది. దేశ అభివృద్ధి అంటే కేవలం సగరాల బాహ్య అభివృద్ధి మాత్రమే కాదు. లంతర్గత సామర్థ్యం, శాంతి-ప్రగతికి కొలమానాలు కావాలి.

గణాంకాల ప్రకారం-మనదేశ జనాభాలో 35 శాతం మంది 15 సంవత్సరాలకు లోబడినవారే. మరో 10 శాతం మంది 15-19 సంవత్సరాల ప్రాయంలోని యువతీ యువకులు. ఈ యువశక్తిని మాజంలోని గృతలను రూపొందించడానికి పాటుపడాలి. సమభారత నిర్మాణానికి ఈ యువత గనకపై ను కున్నట్లు తెలుపు నదేశం తక్కిన వర్ణనా నదేశాలకు మా గృహదర్శి కాగలదు. అప్పడే మనం-తమ జీవితాలను త్యాగం చేసి మనపేద్రలు సాధించి పేట్టిన స్వాతంత్ర్యానికి సార్థకత సమకూర్చినవారమే!

సంపాదకుడు : విశ్వం

Visit us at : <http://www.chandamama.org>

పాఠకుల లేఖలు

నా చిన్నతను నుంచి నేను చందమామ అభిమానిని. అంటే నీవు వూరూ 40 ఏళ్ళనుంచి. చందమామకు కథలు పంపాలని ఎప్పటినుంచో కోరిక. ప్రధానోపాధ్యాయునిగా ఉద్యోగ విరమణ అయ్యాక ఇప్పింపు తీరిక దొరికింది. ఫోటోవాఖ్యల పాటీలో నాకు బహిష్కరణ ఇచ్చి, నా ఉత్సాహాన్ని రెట్టింపు చేశారు. చందమామలో అన్ని శీర్షికలూ నాకు ఇష్టమే. ఇప్పింపు వూరూ నవరాళ్ళతో చందమామ చదివింపి జేస్తున్నాను. పీల్లల, పేద్దల అభిమాన పత్రిక ఈ చందమామ. చందమామ ఇంకా ఇంకా అభివృద్ధి చెందాలని ఆకాంక్షిస్తూ.

- కోడుగంటి విజయలక్ష్మి, హైదరాబాద్

నా వయస్సు 76 సం.లు. చందమామ ప్రారంభ సంచికనుంచి ఈ రోజువరకు చదివి ఆనందిస్తున్నాను. ఈ పత్రికను బాలల కోసం ప్రేమగా రెడ్డిగార్లు, చక్రపాణిగార్లు పేట్టారంటే ఎవ్వరూ ఒప్పకోరు. కారణం ఆబాలగోపాలాన్ని పుట్టించేస్తున్నది. దీనికే పత్రిక సాటిరాదనడంలో అతిశయోక్తిలేదు. 13 భాషల్లో వెలువడే పత్రిక, ప్రపంచంలో ఎక్కడా లేదు. చక్కటిబుపిరు; చిత్ర, శంకరలాంటి ఆర్టిస్టులు వేసిన చిత్రాలు పుస్తకాలు పూటగతులున్నాయి. ఏ కథ చదివినా ఆఖరికి పుస్తకంలో ఎంతటి రీతి, ఆనందం కలుగుతుంది చెప్పలేను. ఫోటోవాఖ్యల పాటీలో నాకు, నాకుటుంబ సభ్యులకు ఎన్నో విషయాలు బహిష్కరణలు లభించాయి. ప్రతిరాష్ట్రపత్రిక అభినందించిన చక్కటి చందమామ ను నిర్వాంగునిందరంగా తీర్చిదిద్దుతున్న “ఎశ్వం” గారికి ధన్యవాదాలు.

- బొడ్డుపాటి రాజేంద్రమూర్తి, మచిలీపట్నం

అత్యంత స్థూల కలిగిన చందమామ, వూరి పత్రిక వూరి. 15 చేయిటలో తప్పి లేదు. నెలాఖరు కాబోతుంటే పత్రిక కోసం నిఘావేసి, కోనే పుస్తకం కలిగిన పాఠకుణ్ణి నేను. చందమామ అంటే ఇష్టం. పుస్తక చిత్రాలు ఒక్కొక్కసారిబలవంతంగా ఉంటున్నాయి. సింహాదకసిందేశం ప్రతిపూసం బాగుంటుంది. కొన్ని వరీ పేద్దకథలు గా ప్రచురిస్తున్నారే. జానపద కథల చిత్రాలు ఎందుకనో పుస్తకం వేస్తున్నారే. చందమామ క్వీజ్ అత్యంత ఆకర్షణీయం. ఫోటోవాఖ్యల పాటీకి నూతన వరవడి తేవాలి. 68 ఋజుల నుంచి వందఋజుల చందమామ చూడగలగాలి. చాస్తురామచంద్ర, నెల్లూరు

రుచిరాజు

నుదివరం జమ్మిందార భవాణంలో రుచిర పుష్పమంటలు చేయడంలో పుసల తిమ్మరాజు సాటిలేని వాడనిబరు. దివాణంలో చాలా సింపత్తురాలు ప్రిధాన పంటవాడు గా పిని చేసిన పుసల తిమ్మరాజు వ ధ్యాపిం పేబుడ డంతో, భార్యతో కలిసి తన స్వగ్రామమైన సీ బ్బన్నబటకు చేరు కున్నాడు.

అక్కడ జీవితం ప్రిశాంతంగా సాగిపాత్ర న్నది గాని, అతడు భోజనానికి కూర్చున్న ప్రితి ఒక్కసారీ, భార్య చేసిన పంటకాలలో ఉప్పి చాలలేదనీ, కారం ఎక్కువయిందనీ, సిరిగ్గా ఉడకలేదనీ ఏదో ఒక వంక పేట్టేవాడు. దాన్ని వాళ్ళ పిదేళ్ళ పు నవడు తిమ్మరాజు శ్రద్ధగా గవు నిస్సాందేవాడు. కొన్నాళ్ళకు పుసల తిమ్మరాజు కాలం చేశాడు. ఇప్పిడు ఇంట్లో ఉన్నది పుసల తిమ్మరాజు భార్య, పు నవడు తిమ్మరాజు పూ త్రపు. కూరలో ఏపూ త్రం ఉప్పి తగ్గినా, “ఏపిటి నాన్నపూ, ఇలా చప్పిగా వండామో నోట్లో పేట్టలేకుండా

ఉన్నాను,” అని విన్ను క్కునేమాత్ర తిమ్మరాజు. వాడిది అంతా తాత పాలిక అని లోలోపిల నమ్మకునేది నాయ నమ్మ. తల్లిదండ్రులు లేని బిడ్డగదా అని వాడు అడిగిందల్లా ప్రిట ప్రిట కూర్చు చిగా చేసీ పేట్టేది. దాంతో తిమ్మ రాజు తిండి తినడానికి తప్పి, మరెందు కూ పినికి రాకుండా తయారయ్యాడు. ఎదుట ఎవరూ అనకపాలు నా, వాడు గా డొళ్ళోవాళ్ళం దరూ అతణ్ణి, ‘తిండికి తిమ్మరాజు, పినికి పాతరాజు’ అని చెప్పుకుని నవ్వుకునేవారు.

ఇలా ఉండగా తిమ్మరాజుకు పేళ్ళయింది. అతడు కొద్దిపాటి అస్తీపిరుడు కావడంతో నందివరానికి చెందిన ఒక్కరైతు తన కూతురు శారదనిచ్చి చేశాడు. పేళ్ళిరోజు భోజనాన్ని నానారకాలు గా వంకలు పేట్టాడు తిమ్మరాజు. అల్లుడి తిండిపిట్టేకి సింతోషించి, కొరినట్టు వండించి పేట్టాడు పూ పు గారు.

రెండువారాలు గడిచాక భార్యను కాపిటానికి తెచ్చుకోవడానికి తిమ్మరాజు అత్తగారిం

టికి వెళ్ళాడు. అందరూ భోజనాలకు కూర్చున్నారు. అన్నీ వడ్డించారు.

“ఇదేమిటి వంకాయ కూర? ఇంపు లో కాస్త అల్లం, పచ్చిమిరప దంచి వెయ్యాలింది. ఈ పిరవూ న్నంలో పిచ్చుకర్పూరం మేస్తూ ఆరుచేవేరు. అయ్యో, ఈ గారేమిటి ఇంత గట్టిగా ఇలా చెక్కముక్కల్లా ఉన్నాయి? పప్పు సిరిగ్గా నాననట్టు లేదు,” అంటూ తిమ్మరాజు తన పాకాస్త్ర ప్రావీణ్యం వెలగబెట్టాడు.

అందరూ కొత్తల్లాడికి సిర్ది చెప్పారు. అయితే, అతడి భార్య శారదకు పూత్రం ఈ పిద్ధతి నచ్చలేదు. వక్షంగా ఊర్చుకున్నది. ఆనాటి రాత్రి శారద తెచ్చిన పొలస్తూర్చి చూసి, “ఈ పొలల్లో కాస్త పెలకుల పోడి, బాదం పలుకులు, చిటికెడు కుంకుమపువ్వు కలిపి ఉంటే అమోఘంగా ఉండేది. ఏవుం

టావూ” అన్నాడు తిమ్మరాజు. శారదకు చిమ్మన కోపం వచ్చినా తమల్ని ఎప్పుడు కుని, “వీ కుర్చులు బాగా తెలుసుకుంటావు. అలాగే మంటచేయడం కూడా మచ్చా?” అని అడిగింది.

“వండడం రాదు గానీ, రుచులు చెప్పడం వచ్చు,” అన్నాడు తిమ్మరాజు దర్పంగా.

“ఇదిగాక వీ కు ఏ ఏ విద్యలు వచ్చు?” అని అడిగింది శారద.

“భలేదానివే! కోటి విద్యలు కూటి కొరకే అని వినలేదూ. కూటికి లోట్లు లేనప్పిదు విద్యలు నేర్వవలసిన ఖర్మవు నకేమిటి?” అని ఎదురు ప్రశ్నేశాడు తిమ్మరాజు.

పిరిస్థితి అర్థమైన శారద, తల్లితో చెప్పుకుని బాధపడింది. భర్తను నెమ్మదిగా, మంచిగా దారికి తెచ్చుకోవాలని తల్లి బుద్ధిచెప్పాక, శారద భర్తతో నీ బుద్ధులుటకు కామితానికి బయల్ పడేంది.

పై టకోరకుంపిండిమంట చేసి కుని తినుడు తప్పి, అత్తవారింట్లో పురి దేనివీ దా ఆసిక్తి లేదని త్వరలోనే గ్రహించిన శారద, ఆసింగ తిని తిమ్మరాజు నాయ నవ్వుతో ఒకనాడు నెమ్మదిగా ప్రస్తావించింది.

“అమ్మో, శారదా, నేను చేయ న్న ? వాడికి చిన్నప్పిడే తల్లిదండ్రులు పొయ్యారు. ఆ తరవాత ఈ ఊళ్ళో వాడి పే సమూలు ఉన్నంత వరకు, తిమ్మరాజు అతనికి భయపడి బుద్ధిగా చదువుకుంటూ ఉండేవాడు. వ్యాపార నిపుణ్ణం అతడు దూర ప్రాంతానికి వెళ్ళిపోయాడు. ఆ తరవాత అడిగే వాళ్ళ లోక, వాడు ఇలా తయారయ్యాడు,” అని వాపోయింది నాయ నవ్వు.

ఒకనాటి రాత్రి భోజన సమయంలో శారద భర్తకు వడ్డిస్తూ, “కూర్చుని తింటే కొండలెగ్గా కరిగి పోతాయ్ంటారు. ఎన్నాళ్ళిలా ఉన్నది భర్త పెట్టుకుంటారు? ఏదైనా పనిచేయండి. కాస్త కాల్ పింగా కూడా ఉంటుంది,” అన్నది.

తిమ్మరాజు సుష్టుగా భోజనం ముగించి, “నాకేమీ రాదు. నన్నవరు చేర్చుకుంటారు? పనిచేస్తాళ్ళంటే అలాగే చేరతాలే,” అంటూ లేచివెళ్ళి చేతులు కడుక్కున్నాడు విస్తరితంగా. ఆపూ త్రం ఒప్పికున్నాడత చాలన కున్నది శారద.

ఇంతలో శారద పుట్టిన ఊరైన నంది వరంలో శ్రీరావు నవవి ఉత్సవాలు, అన్న సిపూ రాధనలు జరుగుతున్నాయని కూతురునూ, అల్లుణ్ణి పిలిచారు. భార్యాభర్తలిద్దరూ

బయట దేరారు. ఆ ఉత్సవాలు నందివరం జమ్మిందార సత్యరాజు ఆధ్వర్యంలో జరుగుతున్నాయి.

అలవాటుగా అన్న సంతర్పణలో కూడా వంటకాలకు వంకలు పేట్టనారంభించాడు తిమ్మరాజు: “ఈ పూర్ణం బూరెలు తీపి తక్కువగా ఉన్నాయి. పిరిహిలో ఇంగువ పొహిపు రింత తగిల్చి, నాలుగు స్త్రీల ఫువూలుంచేది. అయ్యో! లడ్డూల్లో జీడి పిప్పిపిలుకులు పురిచారా ఏం? ఈ ఎండా కాలంలో దోరపూ పుడికాయ తో రసం క్కా బాషాడేది.”

ఈ వ్యాఖ్యలు అనోటా అనోటా జమ్మిందార దాకా చేరాయి. “రుచులకు ప్రిసిద్ధి గాంచిన నందివరం జమ్మిందార ఆతిథ్యానికి ఈనాటి వరకు వంకలు పేట్టిన వాళ్ళవరూ

లేర్ . ఎవరీ తెగ వరి?" అని ఉరివూ డు జవ్వి ందార్ .

“దొరవార్ “వ్వి ంచాలి! తవు రడిగిన ఆ వక్షి వూ అల్లుడు తివ్వురాజు. వంటలో నలవు హారాజుకు సాటి. ర్వు చు లు , పొకాల్లు అతనికి తెలిసినట్టు మరెవ్వరికీ తెలియదు. తన విద్యన ఆదరించే ప్రిభు మల్లు కరువై, ఇలా ఉన్నాడేగాని, అవకాశం దొరికితే తన ప్రావీణ్యం వూ పిగలవాడే!” అన్నాడు జవ్వి ం దార్ తో శారద తండ్రి భయం భయంగా.

“తివ్వురాజు? వ్వి సొల తివ్వురాజుతాల్లా కు వాడు కావు కదా?” అని అడిగాడు జవ్వి ం దార్ . “సొత్తూ ఆయ నగారి వు నవడే ప్రిభూ!” అన్నాడు శారద తండ్రి.

“అలా అయితే, మరీమంచిది! పెంటనే వూ దివాణంలో ప్రిధాన వంటవాడిగా నియ వ్వి ంచు కుంటాం. అతడి పాకశాస్త్ర ప్రావీణ్యాన్ని పిరీస్తాం,” అన్నాడు జవ్వి ందార్ .

విషయం విన్న తివ్వురాజు హాళిపాల్పాడు .

“వ్వి నాన్న ఎంతపనిచేశాడు ! నాకు మకల్లు పేట్టడం తెలు సు గాని, వంటలు చేయ డం రాదు . ఇక జన్మలో మకల్లు పేట్టన . వండింది

తినీ తిర్ర గ్గు తావు . రాత్రికి రాత్రే, ఊర్ వదిలి పారిపాదాం,” అని తివ్వురాజు భార్యతో లబలబలాడాడు .

“అనవసరంగా బెంటేలు పిడకండి. వ్వి పిదవి ప్రధానవంటవాడు. చెప్పి చేయిం చాల్సిందే తప్పి, చేయ్ ల్సింది పేడ్దగా ఉండదు . అన్న భవవు న్నవంటవాళ్ళ పిదివుంది దాకా వ్వి కింద ఉంటార్ . ఏ ఏ దిన్న సు లు , ఏ ఏ ప్రివూ ణాల్లో వేయాలో చెప్పి చేయించండి చాల్లు . కావాలంటే, వంటలకు నింబంధిం చిన వివరాలన్నీ నేను మీకు చెబుతాను,” అని భర్తకు సర్ది చెప్పి ఒప్పించింది శారద.

వు ర్వు నాడే దివాణానికి వెళ్ళిన తివ్వురాజు, భార్య సొ చనలన్న తు .చ. తప్పికుండా పాటిస్తూ, కొద్ది రోజుల్లోనే వుంచి వంట వాడు గా జవ్వి ందార్ అభివూ నానికి పాత్ర డ య్యాడు . జవ్వి ందార్ అతనికి ‘ర్వు చిరాజు’ అని బిర్లు డు నిచ్చి సిన్మానించాడు !

భర్తలో వచ్చిన వుంచి వూ ర్వుకూ, లభిం చిన గౌరవానికి శారద పరమానుడు చెందింది. ఆమె తల్లిదండ్రు లు , తివ్వురాజు నాయ న్ను కూడా ఎంతో సంతోషించార్ .

సమయజ్ఞత

కొశ్మరదేశాన్ని విక్రమాలను తు పరిపాలిస్తున్న కాలం అది. ఒకనాడు విక్రమాలను తు కొలుమా తీర్చి పిండితగోష్ఠి నిర్వహిస్తున్నాడు. ఆ సమయంలో ఘోరదేశం నుంచి వచ్చిన ఒక పిండితుడు, తాను సింహి తంలో రచించిన ఒక శ్లోకాన్ని వినిపించాడు. అది సమయ జ్ఞత ప్రావు భావాన్ని చాటి చెప్పే శ్లోకం.

“ఎప్పుడు, ఏ పని చేయాలి తెలుసుకుని చేస్తే, ఆ పనులు నెరవేరుతాయి. అలా కాక, అడుగు తప్పి చేసేనున్న వస్తువు మాత్రా,” అని ఆ పిండితుడు రచించిన శ్లోక భావం. రాజు ఆ శ్లోకం విని చాలా ఆనందించాడు. పిండితుడికి ఘనంగా బహుమానం కూడా ఇచ్చాడు. ఆ తర్వాత ఆయన సమయ జ్ఞత శించి ఒక ప్రశ్నవేశాడు: “ఏపని అల్లనా ఫిలానా సమయం నీకి చేయాలి అని తెలుసుకోవడం ఎలా?”

సమయంలో మన్న జ్యోతిషి పిండితుడు లేచి, గ్రహగతులను బట్టి తెలుసుంది అన్నాడు.

పు రొక పిండితుడు లేచి, అనుభవంగల పద్ధతులను అడిగితే తెలుసుంది అన్నాడు. సమయంలో తక్కిన పిండితులు కూడా, ఎవరికి తోచిన అభిప్రాయాలు వారు చెప్పారు.

పిండితులు చెప్పిన ఏ ఒక్క సమయా నన్నూ, విక్రమాలను డికి సంతోషకరంగా లేదు. ఆయన పిండితులతో, “దీని గురించి తీరికగా పు రొకసారి ఆలోచిద్దాం,” అని, సమయం ఆ రోజుకు పు గించాడు.

కొంతకాలం గడిచింది. విక్రమాలను తు ఒకనాడు పుంత్రితో కలిసి ఒక అడవిలోకి వెళ్ళాడు. అలా కొంత దూరం పోగా, అందమైన ఆశ్రమం ఒకటి కనిపించింది. దానికి సమయంలో ఒక సాధు మహాపు స తమిషతూ కనిపించాడు. రాజు, ఆయన దగ్గరకు వెళ్ళి నమస్కరించాడు.

“పుహన భావా! తమిషింపిన్నుత్సత్తువు, నాకు కలిగిన ఒక సందేహాన్ని తీర్చాలి,” అన్నాడు రాజు సాధు మతో.

సాధు మాతల ఎత్తి, రాజుకేసీ ఒక్కడం చూసీ, ఒక చిర నమ్మానవ్వ తన పిని తాన చ్చేసి కోసాగాడు .

అప్పిపు రాజు వినయంగా, “వు రేవ్చి లేదు . సమయమెరిగి పని చెయ్యాలంటారు గదా! ఆసివు యా న్నితెలు సు కోవడు ఎలావు ? అదీ నా సిందేహిం,” అన్నాడు .

సాధు మా రాజుకేసీ వు రొకసారి చూసీ, వు రొక నమ్మానవ్వాడు . సాధు ముదో దీలో మ్మాడని భావించిన విక్రవులును థు అక్కడి నుంచి తిరిగి రాజభవనానికి వచ్చేశాడు .

ఆవు ర్నాడు పేద్దవాన కురిసింది. విక్రవు లును థు , ఆశ్రమానికి వెళదామనుకుని వెళ్ళ లేకపోయాడు . ఆవు రు సిటి రోజు వాతా వరణం చల్లగా, ప్రిశాంతంగా మది. ఈసారి రాజు ఒక్కడే బయలు దేరి, అడవిలోని ఆశ్ర వానికిచ్చే కున్నాడు . ఆసివు యం లోసాధు మా తాన తవ్విన నేలను చదును చేసి, మొక్కలు నాటు తున్నాడు .

విక్రవులును థు , ఆయన దగ్గరకు వెళ్ళి న్నుస్కరించి, “స్వామీ! ఈసార్లు నా తవు ర

నా ప్రశ్నకు సమాధానం చెప్పకోరుతున్నాను. లోగడవచ్చిమ్మిపు తవు రిని, ఏ పిని ఎప్పిపు చెయ్యాలో ఎలా తెలు స్సింది? అని అడి గాను ,” అన్నాడు .

సాధు మాతన పిని తను చేసి కుంటూ , రాజుమై హింలోకి చూసీ, “వు హారాజా! వ్చి ప్రిశ్నకు సివు ధానంమై న్ననే ఇచ్చాను . ఐతే, వ్చి రు గ్రహించలేదు ,” అన్నాడు .

“అలాగా, స్వామీ! కాస్త వివరంగా చెప్పండి,” అన్నాడు విక్రవులును థు .

“ఇదీ, ఆ వివరం!” అంటూ సాధు మా తన పినిలో వు నిగిపొయాడు .

సాధు మూటల ద్వారా, ప్రివర్తన ద్వారా, విక్రవులును డికి అప్పిపు స్ఫిరించింది: సివు యం వచ్చిందా లేదా అని ఆలోచిస్తూ కూర్చోకుండా, చేయాలను కున్న పినిని మొదలుపెడితే, సాధువుకు మొక్కలు నాటేం థు కు వర్షం తోడల్లు నట్లుగా, ఊపినికికాలం కలిసీ వస్తోంది, అన్న య భార్గం!

సాధు మూ నమస్కరించి తృప్తిగా వెనుదిరి గాడు విక్రవులును థు .

రాక్షసిలోయ

12

[“ప్రియ యృషకులూ వేషాలు పూర్తి కునేందుకు కేశవత్తా, జయపుల్లూ నిశ్చలంపు కుసి, కావాలా భటులను కట్టి పెడనే బ్రహ్మాదండి పూరితి కుడు గృహలో దావు కున్న బంగారం దొంగిలించారు. అదే సమయంలో అక్కడ రాజదానీ నగరంలో గాడసిద్రలో ఉన్న బ్రహ్మాదండి కేకలు పెడుతూ గది నుంచి బయటికి పరిగెత్తాడు. అతణ్ణి కావాలాభటులు అడ్డుకుని, తోటి భటుల కోసం కేకలు పెట్టాడు. తరువాత-]

గుండెల మీదికి స్పృటిగా గురిచేసేవన్ను ఈటే, కావాలాభటుడి కేకలూ ఎంటూనా, బ్రహ్మాదండి పూరితి కుడికి నిద్రపు త్తువదిలి పొర్లుంది. అంతలో అక్కడికి వురిద్దరు కావాలాభటులు పరిగెత్తుకు వచ్చారు.

“పారిపోవాలని పూస్సినావా?” అంటూ ఒక భటుడు ఈటెను పైకెత్తాడు. బ్రహ్మాదండి, “అయ్యలారా! నన్ను చంపికండి. నేను పారిపోవాలని ప్రియత్నం చెయ్యలేదు,” అన్నాడు వణికిపోతూ. “పారిపోయేందుకు ప్రియత్నం చేలేదా? అయితే ఇదంతా ఏమిటి?”

అంటూ మొదట దారి అడ్డుగించిన భటులు, ఈటె తిరగవేసి బ్రహ్మాదండి నెత్తిన ఒక్క బాధ బాదాడు. ఆదెబ్బకు బ్రహ్మాదండికింద బడి, గిలగిలలాడుతూ, “పుహాభట కెసిరీ! నన్ను చంపికు. నిద్రపోతూ ఉండగా వెడకల వచ్చింది,” అంటూ బాధపు పున్నాడు.

భటులు వాణ్ణి మోసుకుపోయి, పుంచం మీదికి రవాటు చేశారు. బ్రహ్మాదండి పుంచం మీదికి వచ్చి, ఆ అదురుకు, ఎగిరికింద నేల మీద వెల్లికిలాపడి, లేచి ఒక్క ములుపు కుంటూ, “బాబులూ, నన్ను హింసించ

కండి. నా దగాపూరి శిష్యుడూ, పురోకథూ కలిసే, నేను రక్తం ఓడ్చి సింహాన్నించి దాపు కున్నడబ్బున దొంగిలిస్తాంటే చూసే, పుతి చెడితప్పిగా ప్రవర్తించాను,” అన్నాడు.

“ఇందాక, ఏదో పెడ కలవచ్చి, పిరిగెత్తిన న్నామా ఇప్పింతు నీ శిష్యులు, నువ్వూ దాపు కున్న బంగారం ఎత్తుకుపోతూంటే చూసే, పుతి చెడిందంటున్నావు? ఏది నిజం?” అని అడిగాడు ఒక కాపిలా భటుడు.

“ఏదో వున్నా కొండల్లోకి పారిపోయేందుకు ఏదో ఎత్తువేస్తున్నాడు. ఏడి అట కట్టించాలంటే, రాజగురు మకోసిం కబురు పింపొల్పిందే,” అన్నాడొక భటుడు.

రాజగురు మూర్తి వింటూనే, బ్రహ్మాదండి గడగడా వణికిపోతూ, “నాయనలారా! యోధ భటు భల్లూకాల్లారా! నన్ను కర్ణ ణించండి. ఆ అర్ధరాత్రంలో వెళ్ళి రాజగురువును నిద్ర

లేపితే, ఆ కోపంలో ఆయన నన్నేవు చేసినా చేయవచ్చు. నా తప్పే వున్నించండి” అన్నాడు.

కాపిలాభటులు పూంత్రికుడి గది తలుపు బిగించి, అక్కడ ఇద్దరు కాపిలామూడగా, పూడోవాడు రాజగురు మదగ్గరకు పోయాడు. రాజగురువు భటుడు చెప్పిందంతా విని, “వుంచుపిని చేశారు. తెల్లవారుతూనే వాణ్ణి రాజగారి దగ్గరకు తీసి కురండి. మీ నాయకుడితో, కొండల్లోని బ్రహ్మాదండి గ్రహదగ్గర ఏమి జరిగిందో తెలుసు కుర్చున్నానని చెప్పండి,” అన్నాడు.

సూర్యోదయం అయ్యేలోపలే నలుగురు భటులు, బ్రహ్మాదండి పూంత్రికుడి గుహ దగ్గరకు వెళ్ళి, కాళ్ళూ చేతులూ కట్టి పిడవేయబడిమన్న తమ ఇద్దరు అనుచరుల్ని చూశారు. వాళ్ళ రాత్రి జరిగిన సింగతంతా చెప్పారు.

గ్రహదగ్గర్నుంచి భటులు రావనగరుకు తిరిగి వచ్చేసిరికి, అక్కడ రాజా, రాజగురు మూర్తి ఎందు బ్రహ్మాదండి పూంత్రికుడు చేతులు కట్టుకుని బడిమన్నాడు. భటులు జరిగిందంతా చెప్పారు. అంతా శ్రద్ధగా విన్న రాజగురు మూర్తి “కాపిలా భటుల్ని కాళ్ళూ చేతులు కట్టి గుహలో ప్రవేశించిన వాళ్ళ బందిపొట్లు కాపు. కేశమతూ, జయ పుల్లూ అల్లు మూటారు. పోతే, ఆ మూడోవాడొక్కడే తెలియటం లేదు!” అన్నాడు.

“అనుచూ నవ్వేల రాజగురు చూడావు ణీ! వాడు, కేశమతీ తండ్రి అల్లున వునిలివాడు! నా పెడకల సింగతి చెప్పాను గదా? అందులో ఆ ముసలి వెధవ కనిపించలేదు. ఏమైతేనేం,

నా నిధి దొంగిలించబడింది,” అంటూ బ్రహ్మ దండి కళ్ళనీళ్ళ పిర్యంతపు యాత్ర .

రాజగుర్ర మూవూంత్రికుడి కేసీ జాలిగా చూస్తూ, “విచారించకు బ్రహ్మదండి! రాకాసీ లోయ లో దొరికే నిధుల్లో నీకూ భాగం మూటబుంది. వు నక్కావలసినకేవలము ఇంకా వు నరాజ్య సిరిహిచ్చుల్ని దాటిపోలేదని కూడా తేలిపొల్లుంది. వాణ్ణిపిట్టుకునేంధ్ర కు ప్రియ త్నిద్దాం. కాని, వాడి ప్రియా ఇంకూడా రాకాసీ లోయ కే అని అర్థమవుతున్నది. దారి ఖర్చుల కోసం నీ బంగారు దొంగిలించాడు . పాపం,” అన్నాడు రాజగుర్ర మూ

బ్రహ్మదండి కోపంతో బు సిల్లు కొడు తూ , “వు హారాజా! వు హారాబగుర్ర శేఖరా! ఇక నాకు అను వు తి ఇష్టించండి. తవుర్ర వేసిన పిథకం ప్రికారం, నేవు రాకాసీలోయ చేరి, అ దుష్టి ల్లోకేవల జయ వు ల్లుల్ని, కాలభైరవా దికి బలిచేసి, అక్కడ లభించే ధనరాసి ల్ని తవు వద్దకు పిట్టు కువస్తాను ,” అన్నాడు .

రాజగుర్ర మూవూంత్రికుడినిలబడిమన్న భట్టు ల్ని వెళ్ళిపోమ్మని చెప్పి, రాజాతో, “వు హారాజా! బ్రహ్మదండి, జితవర్మా, శక్తివర్మల ప్రియా ణా నికి, ఈ సాయం కాలం వు హారా దుం పేట్టాను . ఎవరికీ ఎలాంటి అను వూ నం కలక్కుండా మూడేంధ్ర గ్గాను , వు నవేర లవాళ్ళు ఈ సిరికే నగరంలో, అవనిరం అల్లు న వదంతు లు లేవదీసీ మూటారు ,” అన్నాడు .

రాజగుర్ర మూవూంత్రికుడి, ఆ నాటి సూ ర్యో దయం వేళకే బ్రహ్మహిత నగరంలో ఒక వదంతి ప్రిచారం కాసాగింది. రాజగుర్ర మూకాలివీ ద ఎప్పిడో ఒక వ్రణం లేచిందనీ, అది ఎన్ని

చికిత్సలకూ లొంగనంధ్ర న, వింధ్యారణ్యా లలో దొరికే ఒక ఔషధి కోసం బ్రహ్మదండి వూంత్రికుడు వెళుతున్నాడనీ స్త్రీలూ, పురు షు లూ, పిన్నలూ, పెద్దలూ చెప్పుకోసాగారు.

రాకాసీలోయ లో ఏవో నిధు ల కోసం బ్రహ్మ దండివెళ్ళ తు న్నాడని తెలిస్తూ, అతడు ప్రియా ణించవలసినదేశాలరాజులు , అతడికి అటం కాలు కలిగిస్తారని రాజగుర్ర మూకా వదంతి ప్రిచారంలో పేట్టించాడు . రాజగుర్ర మూసాణ రణకోసం ఏదో ఔషధి, వూ లికో తెచ్చుకు నేంధ్ర కు వెళ్ళే మనుష్యుల్ని ఎవరూ ఏమీ చేయ రు సిరి కదా, ప్రియా ణానికి అవనిరం అల్లు న సిహాయం కూడా చేస్తారు .

మొత్తం వీ ద రాజగుర్ర మూకేసిన ఎత్తుగడ పొంది. వు హా దుష్టివూంత్రికుడసాగు మోసిన బ్రహ్మదండి, ఇరవైనాలుగ్గంటల్లో ఘనమృదుగా అందరిచేతా చెప్పుకోబడ్డాడు.

“అతడెంత గొప్ప వైద్యశాస్త్రనిధి కాకపోతే, రాజగ్రంథ మతన దీర్ఘవ్యాధిని కుదిర్చేందుకు అతణ్ణి నింపు నింపు కుంటాడు!” అన్న కున్నార ప్రజలు.

ఆ రోజు సాయంకాలం బ్రహ్మాదండి వూరికి వెళ్లి వింధ్యారణ్యాలకు సాగనంబుండుకు రాజగ్రంథ ముఖ్యంగా నగర ద్వారం దగ్గరకు వచ్చాడు. ఆయన లోగడే, రాజాస్థానంలో ఉద్యోగాలు చేస్తున్న ఇద్దరు యువకుల్ని-జితవర్మ, శక్తివర్మ-అనే వాళ్ళను బ్రహ్మాదండి వెంట వెళ్ళేందుకు నియమించాడు. వాళ్ళపేని, రాకాసీలోయలో ఒకవేళ నిధిసోపాలు దొరికితే, వాటి నెత్తుకుని బ్రహ్మాదండి పారిపాకుండా పూడటం. కాని, ప్రియంగానో ఎవరైనా అడిగితే మాత్రం, తామిద్దరూ అతడి అంగరక్షకులుగా నింపు నింపుంచబడి నట్లు బొంకాలి.

నగరం ప్రవేశించేప్పింపు ఎంతో అవసరం నింపబడిన బ్రహ్మాదండి, నగరం వదిలి పొయ్యే ప్రింపు రాజగ్రంథ ముఖ్యంగా గొప్పగా సిన్యానింప బడ్డాడు.

ఇక్కడ బ్రహ్మాదండి నగరాన్ని పూరికి కుంపు వదిలివెళ్ళే సమయంలో, అక్కడ అడవి పుంపు దాగివన్ను కేశవమూ, జయ పుల్లూ కూడా వింధ్యారణ్యాలకు వెళ్ళేందుకు తయారవు న్నారు. కేశవమూ తండ్రి కొని తెచ్చిన పుంపులు ధరించటంతో వాళ్ళిద్దరూ ‘తియ్య పకుల్లా పూరిపొయ్యారు. డాల్లా, కత్తి, శిరస్రాణం, అంబుల పోదీ-వాళ్ళ సింపుంపు పూసిన వాళ్ళవరూ, గొడ్డకాపిరీ, బ్రహ్మాదండి పూరికి కుండి శిష్యుడూ అని గుర్తించలేరు.

ఈ విధంగా వాళ్ళిద్దరూ వేషాలు వేసి కుని బయలుదేరనున్న సమయంలో, పుంపు సిలి వాడు తానూ వాళ్ళ వెంట వస్తానని పట్టు బట్టాడు. కేశవమూ, జయ పుల్లూ అతడికి దారిలో ఎదుర్కోవలసివన్ను ఆపిదలను గుర్తించి చెప్పారు. ఈ వద్దాప్యంలో కొండల్లా, అడమల వెంట పడి కొన్నివందల కోసుల పూరిం నడవటం కష్టం అని అన్నారు. కాని, పుంపు సిలివాడు తన పట్టు వదలలేదు.

“సిరీ, ఈ రూపంలో సిన్ను ఎవరైనా గుర్తిస్తారు, ఎట్లా?” అన్నాడు కేశవమూ.

“నగరంలో ప్రింపు కుంపు పుంపులు కొనిపిడే, నాకూ అవసరం అయిన పుంపు పుంపులు కొని కున్నాను. కొంచెం ఆగుండి. నన్ను ప్రింపు గలరో లేదో పూరిస్తాను!” అంటూ పుంపు సిలి వాడు చెట్లవాటుకు వెళ్ళి, పావు గంట కాలం గడిచిగడవక పుంపుందే, తిరిగివచ్చాడు.

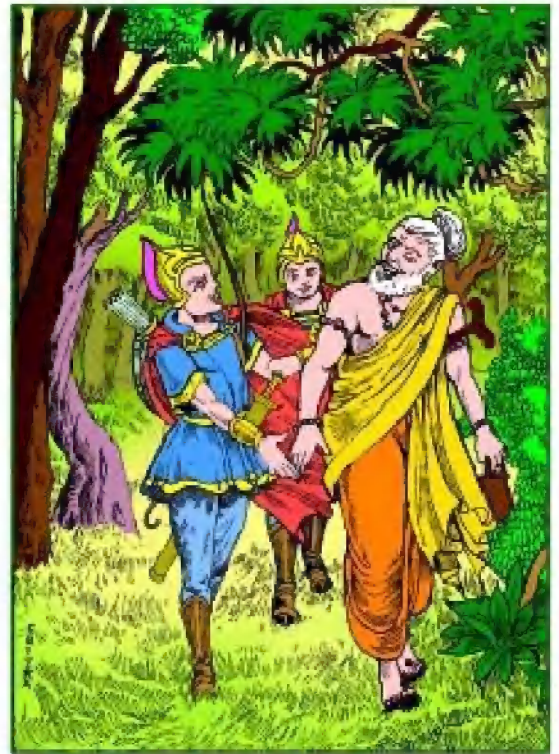
పు సిలివాడి వేషిం చూసీ, కేశమత్తూ , జయ పుల్లూ పొందిన ఆశ్చర్యం అంతా ఇంతా కాదు . పట్టువస్త్రాలూ, మెడలో రుద్రాక్షమాలా, చేతిలో దండకమండలాలూ, చెవులకు కుండలాలూ , పుఖాన విభూతిరేఖలూ - అతడి స్పృహ చూడడానికి అచ్చు పిండితుడిలా మున్నాడు .

“నే సిప్పిడు , మీ ఇద్దరికీ గురువు మత్తు ! రాజమిత్రులను దేశాటన చేర్చుంచేందుకు బయలుదేరినవాణ్ణి, తెలిసీందా?” అన్నాడు పు సిలివాడు .

“అది బాగానేమంది, గురు! కాని, పును దారిలో ఏ నగరానికైనా వెళితే, అక్కడ పిండితులు తారసపడి నిన్నేమైనా ప్రశ్నిస్తే, అప్పిడు పును ఏవు య్యేట్టు?” అని అడిగాడు జయ పుల్లు .

“గురు వక్షనానండుడు ! ఈ యాత్రలో ఆయన తన శిష్యులతో తప్ప, మరెవరితోనూ వూట్టాడరు , సిరిపాయే !” అన్నాడు పు సిలివాడు .

కేశమత్తూకి ఆలోచించే కొద్దీ తన తండ్రిని వెంటబెట్టుకు వెళ్ళటమే అన్ని విధాలా పు ను సీంచించింది . ఈ వయస్సులో అతణ్ణి, ఈ అరణ్యంలో ఒంటరిగా వదలి పోవటం ఏ వూత్రం పుంచిది కాదు . ఇప్పిడు కేవలం బ్రహ్మిమిత్ర సేన్యకుల బెడద వూత్రపు కాదు . సామ్రాజ్య ప్రజలు కూడా తమకోసం వెతుకుతూ ఉంటారు . ఎందుకంటే ఈ సిరికి బ్రహ్మిమిత్రరాజ్యంలో మన్ననాభ్యుదయికి, తావు తండ్రి కొడుకులను న్న సింగతి తెలిసిపొయి మూటబిడి . తన తల విలువ ఒక చిన్న సామ్రాజ్యం

రాజ్యం . ఆ ఆశ మన్ననాభ్యుదయ వూతన తండ్రి దొరికితే, తన జాడలు తెప్పి కునేందుకు, అతణ్ణి హింసించక వూనరు . కేశమత్తు ఎన్నో కష్టనష్టాలు భరిస్తూ అడవిలో తనను పేంచి పేద్ర చేసిన తన తండ్రి కేసీ ఎంతోమీరుగా చూస్తూ, “అయ్యో...” అని ఏమో చెప్పబోయేంతలో పు సిలివాడు , పుఖానలో లేని కోపాన్ని తెచ్చిపేట్టుకుని, “అయ్యోకాదు ... గురు!” అన్నాడు కఠిన స్వరంతో .

కేశమత్తూకి, జయ పుల్లు కూడా నవ్వాగింది కాదు . ఇద్దరూ పు సిలివాడి కేసీ చేర్చు చూపితా చిగ్గరగా నవ్వుతారు . ఆ తరువాత కేశమత్తు తన తండ్రిని సిప్పి పేంచి, అతడి చేర్చు పిట్టుకుని పుల్లగా పుండుకు నడి పిస్తూ, “గురు , ఇక పును ఇక్కడి నుంచి

బయ్యలు దేవుడాం. చీకటిపడే వేళకన్నా, వును ఏదైనా పల్లెచేరాలి. ఈ రాత్రికి అక్కడే పిత్త కుని, తెల్లవారి వును రాళ్ళూ, రప్పిల్లా చెట్లూ చేవులు దాటు కుంటూ వేగంగా ప్రియాణానికవసరం అయిన నర్తరాళు కొనుక్కుని వుండు కు సాగు దాం. ఎండు కంటే, కాలినడకన రాజకుమార్తెలూ, వాళ్ళ గృహ దేశాటన చేస్తున్నారంటే, ఎవరికైనా అనుపూనాలు కలగవచ్చు,” అన్నాడు.

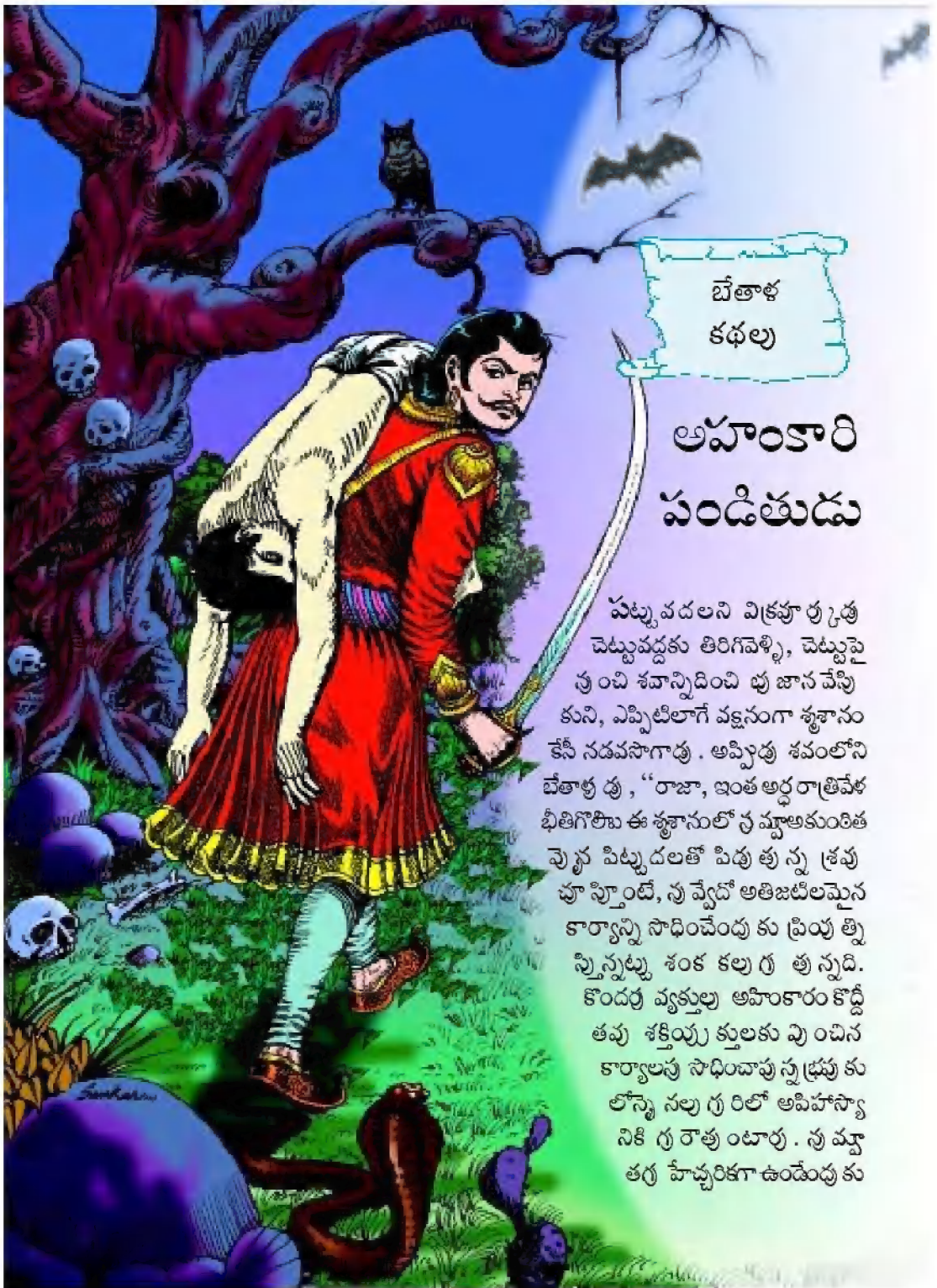
అరణ్యంలో దాదాపు రెండు గంటలకాలం ప్రియాణం చేసి, చీకటిపడ్డ త్రాండగా వుగ్గరూ ఒక పిల్ల చేరారు. వాళ్ళ పీడిలో నడుస్తూండగా, రచ్చబండ పుట్టా చేరిన జనం అనుకునే పూటలు వాళ్ళకు కొంత ఆశ్చర్యాన్ని, పురింత భయాన్ని కూడా కలిగించినై.

“బ్రహ్మాదండి పూంత్రికుడు, ఇద్దరు అంగరకుల్ని వెంటపట్టుకుని, వింధ్యా రణ్యాలకు వెళుతున్నాడట! అక్కడ మాత్రమే పేరిగే ఒక ఔషధి తెచ్చి, ఎన్నాళ్ళుగా నయం కాని రాజగురు మకాలివ్రణాన్ని నయం చేస్తాడట!”

“ఇండు లో ఏదో మోసం మన్నది. అల్లునా, వును రాజమిత్రులం కనక, ఈ అలగాజనం అడుకునే ఊని కబుర్లలో తల పూర్చు కూడవు,” అంటూ జయ పుల్ల కేశవణికి సింజుచేసి, రచ్చబండ దగ్గరమన్న జనంలో, “ఈ పల్లెలో పూటకూళ్ళ ఇల్లు ఎక్కడో చెప్పు తారా?” అని అడిగాడు. ఆ ప్రిశ్న వింటూనే ఒక వద్దుడు వుండు కు వచ్చి, “అయ్యో, పైటకూళ్ళ ఇల్లు ఈ దగ్గర్లోనే మన్నది. కాని, అక్కడ మీకు వసతి దొరకదేమో అని నా భయం. రాజుగారి ఆజ్ఞాపిత్రం తీసి కుని, బ్రహ్మాదండి అనే ఒక ఘనవైద్యుడూ, అతడి అంగరకులిద్దరూ, ఈ రాత్రికి, అక్కడే దిగబోతున్నారని వార్త వచ్చింది,” అన్నాడు.

ఆ పూటలు వింటూనే కేశవణూ, జయ పుల్ల గతుక్కునున్నారు. కాని, పుసిలి వాడు పూత్రం దండం పైకెత్తి, “అలాగా, సిరే, పూద్దాం. దేశాటనకు బయ్యలు దేరిన రాజకుమార్తెలు పైటకూళ్ళ కొంపిలోనే, రాత్రంతా గడపాలని ఎక్కడుంది? ఓయి, శిష్యులూ! రండి, నడవండి!” అంటూ వుండు కు కదిలాడు. —(ఇంకా మది)

బేతాళ
కథలు

అహంకారి పండితుడు

పట్టువదలని విక్రమార్కుడు చెట్టువద్దకు తిరిగివెళ్ళి, చెట్టుపై నుంచి శవాన్నిదించి భుజానవేసుకుని, ఎప్పటిలాగే వక్షనంగా శ్మశానం కేసీ నడవసాగాడు. అప్పడు శవంలోని బేతాళుడు, “రాజా, ఇంత అర్ధరాత్రివేళ భీతిగొలిచి ఈ శ్మశానంలో నవ్వాఅకుంటిత వున్న పట్టువదలతో పిడుగున్న శ్రవుచూస్తూంటే, నువ్వేదో అతిజటిలమైన కార్యాన్ని సాధించేందుకు ప్రియత్నిస్తున్నట్లు శంకకలుగుతున్నది. కొందరు వ్యక్తులు అహంకారంకొద్దీ తమ శక్తియైన కులకు వుంచిన కార్యాలను సాధించావున్నట్లువుకు లోనైనా నలుగురిలో అపహాస్యానికి గురౌతుంటారు. నువ్వు తగు హేచ్చరికగా ఉండేందుకు

అలాంటి ఒక అహింకారి పిండితుడి కథ చెబుతాను, శ్రవు తెలియ కుండా, విను,” అంటూ ఇలా చెప్పసాగాడు:

బ్రహ్మపితంలో పూటయ్య అనే ఒక దర్శన కొద్ద కు చిన్మయ్యుడు. అతడు చిన్మయ్యుడిని చూసి ఆత్రుతగా కవితలు చెబుతూనే ఉన్నాడు. అతడు చిన్మయ్యుడిని చూసి చూసి పిడిన, పిరివి తుడనే అచార్యుడు శిష్యుడిగా నెక్కరించాడు.

అందరికీ పిడి సంవత్సరాలు పట్టే చదువు, చిన్మయ్యుడు పూర్తి సంవత్సరాల్లోనే నేర్చుకోగా, పరిమితదక్షిణ మెచ్చుకుని, “నేను చెప్పగలిగింది చెప్పాను. ఇక మీదట దండకారణ్యంలోని గురుకులానికి వెళ్ళి చదువు మాకొనసాగిస్తా, నీ తెలివికి రాణింపి ఉంటుంది,” అని సిలహా ఇచ్చాడు.

ఐతే, కాయ కష్టం చేసు తండ్రుడి చేదోడు వాదోడు గా ఉండాలనుకున్న చిన్మయ్యుడు,

ఊళ్ళోనే మాదిపొయ్యి ఉంది. ఒకసారి ఆ ఊరికో రాజాస్థానకవి వచ్చి, పిరివి తుడాయ నకు చిన్మయ్యుడి గురించి చెప్పి, “శాస్త్రజ్ఞాన ముంది కానీ నాకు కవితాన్ని అంచనా చేసు శక్తిలేదు. నీవతడి కవితలు విని రాజసన్మానం గుర్తు న్న దేమో చెప్పు!” అని కోరాడు.

రాజాస్థానకవి, చిన్మయ్యుడి కవితలు విని, “నీ కవితల్లో వ్యాకరణ, అలంకార శాస్త్రాలకు సంబంధించిన దోషాలు న్నాయి. కొంత కాలం ను మౌనంగా ఉండి, శంఖపితంలో వు హనువు డనే వు హపిండితుడు న్నాడు. ఆయన కన్నకయ్య గృతాపిత్రుని, నీకు రాజసన్మానార్హత కలిగినట్లే,” అని చెప్పి వెళ్ళాడు.

చిన్మయ్యుడు, వు హనువు డి గురించి వాకబు చేయ గా, తన ఊళ్ళోని సంచార డనే భూస్వామి, వు హనువు డి దూరమొంద వు హపిండి. అతడాయ న్న కలుపు కుని సింగతి చెప్పాడు.

దానికి సంచార డు, “వు హనువు డు చాలా నిక్కచ్చి వు నిమి. కవితల రాని నేను నీ కవితలు గురించి ఆయనకు చెబితే, బంధు మిత్రులు నా నామాట వినవు. ఒక చక్కని కావ్యం రాని ఆయనకు వినిపించి మెప్పించు. ఐతే, ఆయనకు అహింకార మొక్కవనీ, తప్పి లెన్నడవు తప్ప మెచ్చుకోవడం తెలియదనీ కొందరంటారు,” అన్నాడు.

చిన్మయ్యుడిలో పట్టుదల వచ్చింది. అతడు ‘శ్రీకృష్ణ లీలావు తం’ అనే కావ్యాన్ని వారం రోజుల్లో పై రై చేశాడు. వు హనువు డు వై ప్పించగలనన్న నమ్మకంతో, అతడు

శంఖమీతానికి వెళ్ళి మహానందుడి ఇల్లు చేరు కున్నాడు .

ఆ సింహాసనంలో వున్నప్పుడు , తన ఇంటి అరగి పడి కుప్పకూలి, అరగి పడిన ఒక యువకవి చదివే కవితాన్ని వింటూ , అందులోని వ్యాకరణ దోషాలను అతనికి వివరిస్తున్నాడు . ఆ వివరణ వింటూనే చిన్న యువకుడు ఫిక్కుననవ్వాడు . వున్నప్పుడు తల తిప్పి చిన్నయ్యణ్ణి చూసి, అతడి నవ్వుకు కారణం అడిగాడు .

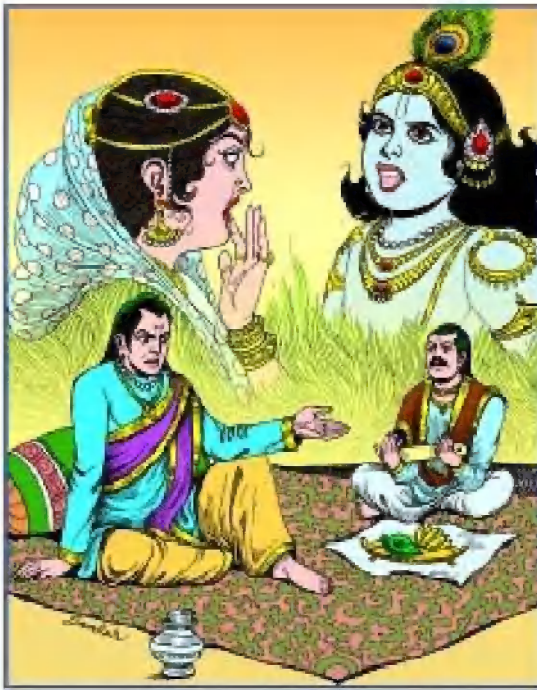
“అయ్యో! బురదలో మిట్టిన కప్పలం ఎంత అందంగా ఉన్నా, బురదకు అలంకారం కాలేదు . బురద నుంచి వేయి చేస్తేనే కదా కప్పలం అలంకారవస్తుంది . కానప్పడా దోషాలను సవరించి ప్రయోజనమేమిటి?

సిర్వం ఎరిగిన తప్పు బోటి వున్నామిదివలె విధంగా కాలాన్ని వధా చేయడం హాస్యాస్పదంగా తోచి నవ్యాపికోలేక పొయ్యాను ,” అన్నాడు చిన్నయ్యడు .

వున్నప్పుడు , చిన్నయ్యణ్ణి చూస్తూ చూసి, “కవిత్యం చెప్పాలనుకున్న ప్రితి వాడూ వ్యాకరణ దోషాల గురించి ప్రజ్ఞంగా తెలుసుకోవాలి . వుండివుడి జ్ఞానంతో నన్ను అపహాస్యం చేసి, నన్నే నా కాలాన్ని వధా చేశామో” అని, “ఇంతకూ నీవెవరు?” అని అడిగాడు .

చిన్నయ్య డాయనకు తన డాయన , అభిలాష చెప్పాడు . అది విన్న మహానందుడు వురింతచిరాకు పిడి, “నాకు గుర్తే శ్రామి చేయాలని వచ్చినవాడివి, నన్ను చూసే చూడ

గానే పొదాభివందనం చేయాలి. నీ పని చెప్పి నన్ను అర్థించాలి. పుంధు ను వ్వాపురే గుర్ర మశుద్దనైనా మర్యాద నేర్చుకుని రా. ఆ తర్వాత నేను నిన్ను శిష్యుడిగా స్వీకరించే విషయం ఆలోచిస్తాను,” అన్నాడు చాలా కట్టు మా.

చిన్మయ్య ధు నిరాశపడి తిరిగి తన ఊరు చేరాడు. సంచారుడు ఏమైందని అడిగితే, “అయ్యా! తవు రన్నదే నిజం. వు హనుదు ధు వు హా అహంకారి. ఆయ న్ను పెప్పించి యోగ్యతా పితం పొందడం, నావల్లకాదు. నేనిక కవిత్యం చెప్పే ఆలోచన వూ ను కు న్నాను,” అన్నాడు.

ఇది జరిగిన కొన్నాళ్ళకు సంచారు డికి వు హనుదు డొకలేఖ పంపాడు. “వీ ఊళ్ళో మన్న చిన్మయ్య డోయ్యు చవిరాసిన, ‘శ్రీ కష్టి లీలాపు తం’ అనే కావ్యంలోంచి, అతడికి

బాగా నచ్చిన పద్యాలు కొన్ని తెలు సు కుని వచ్చి, వాటిని నాకు వినిపించు. అర్పు తే, నా గు రించి అతడికి చెప్పకు,” అన్నది ఆ లేఖలోని సారాంశం.

సంచారు ధు , ఆయ న చెప్పినట్లే చేసే శంఖ పితం వెళ్ళాడు. మహానందుడాయనకు రుచికరమైన విందు భోజనంతో అతిథ్య వు చ్చాడు. భోజనపు య్యాకసంచారు డాయ న అతిథ్యాన్ని మెచ్చుకుంటూ, “నీ భార్య య శోద చేసిన ఈ వు తార్పు , పిచ్చటి కాంతిని ప్రసిరిస్తూన్న పై ర్థపంధ్రు నిలా ఉన్నది. అంధు లోని అమృతానికై ఆత్రపడిన నేను, రాపు మూ గు ట్ట క్కున వు ంగబోతే, అది గొంతు కు అడ్డంపిడింది. నోర తెరిచిననాలో వు న్న తిన్న బాలక ష్టిణ్ణి చూ సీందో ఏమో; నీ య శోద నాకు అవ్యూహా వూ రి, అలనాటి య శోదను స్ఫిరింపిజేసింది,” అనే భావం వచ్చేలా ఒక పద్యం చెప్పాడు.

వు హనుదు ధు ఆశ్చర్యంగా, “ను వ్వా చెప్పినవేవీ ఇక్కడ జరగలేదు . కానీ అన్నం పేట్టిన ఇల్లాలిలో అవును చూ స్తూ, నీమా కల్పించిన భావచవు త్కారం అపై ర్వంగా ఉన్నది. ఈ పద్యం చిన్మయ్య డి కావ్యంలోనిది కాదు కదా!” అన్నాడు.

సంచారు ధు అవునన్నట్టు మెల్లగా తల వై పీ, “చిన్మయ్య ధు నీ దగ్గరకొచ్చినప్పైడే, అతడి కావ్యం విని, ఈ విషయం చెప్పా ల్పింది,” అన్నాడు.

దానికి వు హనుదు ధు చిన్నగా నవ్వి, “కవిత్యమొక తీరని దాహపు న్నాడో వు హాకవి. చిన్మయ్య ధు రాజాశ్రయానికి వెళ్ళితే, అతడికి

కనకాభిషేకం జరుగుతుందని, నావృత్తం,” అన్నాడు.

సించార్లు బ్రహ్మసింహానికి తిరిగి వెళ్ళి, ఈ విషయం చిన్మయ్యుడికి చెబితే, పుండత డికిపిట్టరాని సంతోషంతో నోటూట రాలేదు. కానిపిట్టికి తపూర్తింపు కుని, “నేను శంఖ మితం వెళ్ళి, ఆ పుహాకవికి నా కావ్యం వినిపించక పోతే, నేనే అహంకారిననిపించుకుంటాను,” అంటూ వెంటనే తన కావ్యాన్ని తీసుకుని శంఖమితం వెళ్ళాడు.

ఆ సమయంలో పుహానందుడు, ఇంటి అరుగు మీద కూర్చుని పురొక కవి చదువుతున్న కావ్యం వింటున్నాడు. ఆయన చిన్మయ్యుణ్ణి చూస్తూనే చప్పిన లేచి నిలబడ్డాడు. చిన్మయ్యుడు వెంటనే ఆయన పాదాలంటి

నవ్వు సక్రించి, “గురువర్యా! తవుకు నా కావ్యం వినిపించాలని వచ్చాను. నన్ను మీ శిష్యుడిగా స్వీకరించండి,” అన్నాడు.

పుహానందుడు, చిన్మయ్యుణ్ణి, “అయ్యో పొనభవ, కీర్తిపూనభవ,” అంటూ ఆస్వాదంగా దీవించి లేవనెత్తి, “నా మాట వున్నించి గురు శిష్యునింపిదాయాన్ని పొటించామానాకెంతో సంతోషంగా వున్నది. ఎల్లుండి పించవు. నీ కావ్యమితన ఆ రోజు ప్రారంభించడం శ్రీ భకరం,” అన్నాడు.

పుహానందుడు, చిన్మయ్యుడికి తన ఇంట్లోనే బని ఏర్పాటు చేశాడు.

పించవు నాడు ఆయన పేద్రసి భ ఏర్పాటు చేస్తూ చిన్మయ్యు డాక్టర్య పొయ్తాడు. ఆ సభకు ఎక్కడెక్కడి నుంచో పుహావిద్వాంసులు,

కమలా, పిండితులు వచ్చారు. వారందరూ చూసి రెట్టించిన ఉత్సాహంతో కావ్యపితనం చేశాడు చిన్మయ్యుడు.

తర్వాత వుహనందుడు, ఆ కావ్యంలోని విశిష్టతను సిద్ధికులకు వివరించి చెప్పగానే, సిద్ధహర్షద్వానాలతో దద్దరిల్లిపోయింది.

బేతాల్లుడు ఈ కథ చెప్పి, “రాజా, మహానుభవుడు అహంకారి పిండితుడన్నది, సాహితీ పితృలందరూ గట్టిగా నమ్మినట్లు కనబడుతున్నది గదా? ఆయన బంధుమణింబాల్లుడు కూడా, ఈ విషయాన్ని చిన్మయ్యుడికి చెప్పాడు. తప్పించినప్పుడు తప్ప, మెచ్చుకోవడం మహానుభవుడికి తెలియదని నిర్వహణ అభిప్రాయం. అలాంటి అహంకారి చిన్మయ్యుడి కవిత్వాన్ని గొప్పగా మెచ్చుకోవడం ఆశ్చర్యం కలిగిస్తున్నదికదా? వుహనందుడిలో హితవుగా వచ్చిన ఈ మార్పుకు కారణమేమైవుంటుంది? కవిపిండితుల్లో ఇంత కాలంగా తనకున్న చెడ్డ పేరు నుంచి బయటపడాలన్న ప్రయత్నమా? ఈ సిందేహులకు సిద్ధాధాను తెలిసి కూడా చెప్పక పోయావో, నీ తల పిగిలి పోతుంది,” అన్నాడు.

దానికి విక్రమార్కుడు, “వుహనందుడి వద్దకు, తావు రాసిన కవిత్వాన్ని వినిపించేందుకు, తరచుగా కమలా వస్తున్నట్లు కనబడుతున్నది. చిన్మయ్యుడాయన్ను చూడడానికి వెళ్ళిస్తున్నాడు, ఆరుభుడనే కవిత్వపండితుడు. అలాంటి కమలా కవిత్వంలోని వ్యాకరణ, అలంకారదోషాలను ఎత్తి చూపితూ నిర్బోహిష్టాటంగా వూట్లాడడం నచ్చక, ఆయన అహంకారి అని ప్రచారం జరిగింది. వుహనందుడు, చిన్మయ్యుడి కవిత్వాన్ని గొప్పగా మెచ్చుకున్నందుకు ఆశ్చర్యపడనవసరం లేదు. అంతేకాక, వుహనందుడిలో కొత్తగా వచ్చిన వూర్పు కూడా ఏమీ కనబడదు. సాహితీ ప్రయోజనం కోసం, ఇతరుల కవిత్వంలోని లోపాలను ఎత్తి చూపడం, అహంకారం కానే కాదు. నిజానికి వుహనందుణ్ణి అహంకారి అని ప్రచారం చేస్తున్నవాళ్ళే, అసలైతే అహంకారులు,” అన్నాడు.

రాజుకు ఈ విధంగా వక్షనభంగం కలగగానే, బేతాల్లుడు శవంతో సిహా మాయమై, తిరిగి చెట్టెక్కాడు.

— (కల్పితం)

[ఆధారం : “పసుంధుర” రచన]

మనజాతీయ గీతం

రవీంద్రనాథ్ టాగూర్ 1911వ సం.లో మైట్టమై దట బెంగాలీలో రచించిన జనగణవు న గీతం, కొన్నాళ్ళపాటు ఆయన సింపాదకత్వం వహించిన ఆర్య సిన్హా జ పత్రిక 'తత్వబోధ ప్రకాశిక'లో ప్రచురించబడింది. ఆ కాలంలో డా. జె.ఎస్. పేట. కజిన్స్ అనే ఐరిష్ కవి-ఆంధ్రరాష్ట్రం చిత్తూరు జిల్లా మదనపల్లెలోని బీసెంట్ థియోసాఫికల్ కాలేజీకి ప్రెసిపాల్ గా పనిచేసేవారు. కజిన్స్ ఆహ్వానం పురకు 1919వ సం.లో రవీంద్రనాథ్ టాగూర్ పుదనపల్లెకు విచ్చేశారు.

ఒక ఫిబ్రవరి మాసం సాయంకాలం, డా. కజిన్స్, ఆయన సతీమణి మార్గరెట్, మరికొందరు విద్యార్థులు టాగూర్ ను ఒక బెంగాలీ పాట పాడుతున్నట్లు విట్టపట్టారు. అప్పడు టాగూర్ ఈ గీతాన్ని ఆలపించారు. చివరి చరణమైన జయహే, జయహే, జయ జయహేకు వచ్చేసిరికి శ్రోతలందరూ టాగూర్ తో ఉత్సాహంగా గొంతులు కలిపారు.

టాగూర్ పుదనపల్లెలో ఉన్నప్పటికీ ఆ గీతాన్ని ఆంగ్లంలోకి అనువదించారు. కజిన్స్ భార్య దానికి సంగీతం సేపు కూర్చారు. దానిని గురించి గుర్తు చేస్తూ కుంటూ కజిన్స్ ఇలా అన్నారు : “ఆయన కొన్ని భౌగోళిక ప్రాంతాలను, పర్వతాలను, నదులను కీర్తించే పాటగా దానిని ఆలపించారు ... ఆ తరువాత ఆ గీతంలో భారత దేశానికి చెందిన మతాలు కూడా చోటు చేసుకున్నాయి.”

1948, ఆగస్టు 15వ తేదీ ప్రధానపుంత్రి జవహర్ లాల్ నెహ్రూ ఢిల్లీ ఎర్రకోటపై జాతీయ పితాకాన్ని ఆవిష్కరించినప్పుడు, శిక్కు రెజిమెంట్ ప్రవిధపుంగా ఆ జాతీయ గీతాన్ని ఆలపించింది. ఆ నాటి నుంచి పునపుందరం జాతీయ గీతంగా పాడుకుంటున్నాం.

మహానీయుల జీవితాల్లో ఆసక్తికర ఉదంతాలు (8)

న్యాయమైన శిక్ష!

జర్మనీ దేశాన్ని పరిపాలించిన మొదటి విలియం రాజు (1797 - 1888) చరిత్ర ప్రసిద్ధిగాంచిన పాలకుడు. ఆయన వూటలు, నడవడిక ఎల్లప్పుడూ ఎంతో నిరాడంబరంగా ఉండేవి. సత్యాన్ని ఆయన అన్నిటికన్నా విన్నగా అభివూనించేవాడు.

ఒకనాడు ఆయన రాజ్యం తూర్పు భాగం

లోని పొట్టడావు పట్టణంలో ఉన్న జైలును తనిఖీ చేయడానికి వెళ్ళాడు. ఒక ఖైదీని చూసి, “నీ మ్మ ఎందుకు జైలు పాలయ్యావు?” అని అడిగాడు. “వు హాప్రిభూ! ఎవరో, జప్తుందారట భవనంలోపడి దొంగతనం చేశారట. కాపలా భటులు తరువు కోగా, ఆ దొంగలు పాతూ పాతూ తాము దొంగిలించిన సొమ్మును నా

ఇంటి ఆవరణలోకి విసిరి పారిపోయా ర్థ . వాళ్ళకు పిదపలసిన శి' నాకు పిడింది,' అన్నాడు ఖైదీ.

రాజు రెండవ ఖైదీ వద్దకు వెళ్ళి అదే ప్రశ్న వేశాడు . “ప్రిభూ , స్థానిక పాలకుడికి నేనంటే పు హా అసూయ, ద్వేషం. నా గ్రామానికి చెందిన ప్రిజలు అతనికి వ్యతిరేకంగా తిరు గు బాటు చేస్తూ నేనే వారిని రెచ్చగొట్టానన్న ఆరోపణతో, నన్ను బంధించి ఇక్కడ తెచ్చిపడేశాడు ,” అని చెప్పాడు ఆ ఖైదీ.

రాజు పూ డో ఖైదీని అదే ప్రశ్న అడిగిన ప్పుడు , “ప్రిభూ ! ఎవరో దొంగసంతకాలు చేసే, నకిలీ పత్రాలు సృష్టిస్తే, ఆ నేరం నాపై మోపి, నన్ను తీసి కుచచ్చి జైల్లో వేశారు ,” అన్నాడు అవూయ కంగా.

ఇలా ఒక్కొక్క ఖైదీని విచారస్తూ, రాజు పుంపు కు వెళ్ళాడు. ప్రతి ఒక్కరూ అమాయ

కత్వాన్ని ప్రదర్శిస్తూ, పృథివికాల్ ల పోరబాటు వల్ల ఖైదు చేయ బడినట్లు రాజుతో మొరపెట్టు కున్నారు .

రాజు ఆఖరి ఖైదీ దగ్గరికి వచ్చి అదే ప్రశ్న అడిగాడు . ఆ ఖైదీ కొంతామిషక్షనంగా ఊర్చు కుని, “నా మీది ఆరోపణలు నిజమైనవే. నేను చేయ గ్రా డనిపిని ఏదో చేశాను . నిజంగానే నేను నేరంచేశాను . ఆపిరాధిని, ప్రిభూ !” అన్నాడు .

“అలాగా! ఇందరి అవూయ కుల పు ధ్య సు వ్యక్తమే వు ష్టిడివన్న పూ ట! ఇక్కడున్న పేదల పు న్నుల పు చెడగొట్టగల దుర్మార్గుడినైన నిన్ను, ఇక్కడొక్క ిం కూడా ఇక్కడ అను పు తించకూడదు ,” అన్నాడు రాజు.

వెంటనే ఆయన జ్యేష్ఠ అధికారిని, న్యాయాధి కారిని పిలిపించి, ఆ ఖైదీని అప్పటికప్పుడే విడుదల చేయ దానికి ఆజ్ఞలు జారీ చేశాడు .

చందమామ క్విజ్ - 5 (జూన్ '06) విజేతలకు అభినందనలు

1. బి. కావ్యాంజలి, చిలకలపూడి - 521 002, కృష్ణ జిల్లా (ఆం.ప్ర)
2. సి.హెచ్. మామ, ఒంగోలు - 523 001 (ఆం.ప్ర)
3. ఓ.యె. కృష్ణ, రాంజీగర్, నెల్లూరు - 2 (ఆం.ప్ర)
4. ఎ.వి. నర్సే, హైదరాబాద్ - 500 044 (ఆం.ప్ర)
5. ఎస్. భస్మశ్రీ, మిరియాలపాలెం, ఒంగోలు - 523 001 (ఆం.ప్ర)

చందమామ క్విజ్-5 సమాధానాలు

1. గ్రాఫాలజీ.	శతాబ్దాలకు పై ర్వం.
2. ప్లాడిచ్చీ ర; పొలండ్ పై ర్వగాథ.	5. చైనా దేశస్థులు .
3. 24 వుంది.	6. స్పృహతృ డి చలవ.
4. ఎ.న.జె. కొంటే; రెండు	7. స్థూలకాయానికి చికిత్స.

చందమామ కబుర్లు

రాజకీయవాదులకు కొత్త కోర్సు!

కొత్త లోకేభ ఏర్పాటయ్యాక, సిభ్యులు ప్రివూణ
స్వేకారం చేసి, సివూ వేశాలలో పొల్గొనడం
ఆరంభించడానికి వుండు - లోకేభ పని
చేు తీర్త తెన్నులను ఆకళింమిచేసి కుని
దర్బలలో సక్రమంగా పొల్గొనడానికి
వీలుగా కొత్తగా ఎన్నిక్కున సిభ్యులు
ఒక కోర్సుకు హాజరు కావలసి
ఉంటుంది. తీర్త వనంతమీరంలోని
కేరళ విశ్వవిద్యాలయం ఈ విద్యా
సింపత్తురం నుంచి ఒక కొత్త కోర్సును
ప్రివేశ పేట్టును న్నది. 'డిప్లొమా ఇన్ ప్రొఫెషి
నల్ పాలిటిక్స్ మేనేజ్మెంట్' అని నామకరణం

చేయ బడిన ఈ కోర్సు - గ్రామ కమిటీల సిభ్యులకు, పంచాయతీ, స్థానిక సంస్థలు, స్వచ్ఛంద
సేవా సంస్థలు నడిపవారికి ఉపయుక్తంగా ఉండగలదని భావిస్తున్నారు. ఒక్కొక్క బ్యాచ్ కి
40 వుంది ఉంటారు. ఈ కోర్సుకు ఆరు నెలల పాటు హాజరు కావలసి ఉంటుంది.

డాక్టర్లు, డాక్టర్లు

ఇంట్లోనే డాక్టర్ ఉండడం చాలా మంచిది. కుటుంబంలో ఎవరైనా అనారోగ్యానికి లొనైతే దగ్గరుండి
చూసి కోవడానికి వీలవుతుంది. కర్నాటక రాష్ట్రం, బాగలకోట్ జిల్లా వు ధోలతాలూ కాకు చెందిన
సానాడ్ కుటుంబంలో ఒక డాక్టర్ కాదు, ఏడు గురు డాక్టర్లు ఉన్నారు. అయితే, వీళ్ళల్లో ఒక్కరూ
వైద్యం చేు డాక్టర్లు కారు. ఏడు గురు పిరిశోధనలు
చేసి డాక్టరేట్లు (పీహెచ్ డీలు) సాధించిన
వాళ్ళే. ఆ కుటుంబ పెద్ద రావుణ్ణకు
విదకొండు వుంది సంతానం. వీరిలో
పుగ్గురు కొడుకులూ, నలుగురు
కూతుళ్ళూ ఉన్నత విద్యనభ్య
సించి, డాక్టరేట్లు సాధించారు.
వాళ్ళిప్పుడు గిన్నెబుక్ ఆఫ్
రికార్డ్స్ లో స్థానం సంపాదించారు!

నాగాల్యాండ్ జానపద కథ

మృత్యులోయను వెతుక్కుంటూ....

మణిమిరి యృ వరాణి పు థు వంతి అద్భుత న్ందర్శ రాశి. ఆమెను వివాహపూ డడానికిపిలు ముత్ర రాకుపూ రు లు పాటిపిడి వచ్చార . కాని, ఆమె ఏ ఒక్కరిని వివాహపూ డడానికి అంగీక రించలేదు . తమ గారాలపిట్టి వివాహం కళ్ళ పూ డకుండా, కళ్ళుమూస్తామో ఏమో అని ఆమె తల్లిదండ్రు లు దిగు లు పిడసాగార .

ఆ సిపు య్ లో ఒక సాపుంతరాజు కుపూ రు థు మోనీసింగ్ మధువంతిని వివాహమాడ డానికి వచ్చాడు. రూపంతో పాటు, మోనీసింగ్ లోని హిందాతనం, దయ మొదలైన విశిష్ట గుణాలను చూసి పు థు వంతి అతన్ని వివాహ పూ డడానికి సిప్పుతించింది. అతడు రాజ వంశా నికి చెందినవాడు కాకపోయినప్పటికీ, అతన్ని తమ కుమార్తె వివాహ మాడడానికి సిప్పుతించింది, అదే చాలు నని రాజదంపతు లు పిరపూ నందం చెందార . వివాహం పూర్తం నిర్ణయించ బడింది. రాజ్యపుంతా పూ థు రోజులపాటు ఆనందోత్సాహాలు పొంగిపోయాయి .

అల్లుతే, ఆ పు రు నాడే ఎదు రు చూ డని దుర్లభున జరిగిపోయింది. పేళ్ళికి ముందు రోజుయ్య వరాణి సింధిదాయా పు సారం దామిల పు పునదికి స్నానానికివెళ్ళింది. కాని ఆ తరువాత తిరిగిరాలేదు . ఆమెవెంట వెళ్ళిన పిరిచారికలు రోదిస్తూ రాజభవనానికి తిరిగి వచ్చి సింగతి చెప్పారు. రాజ్యం విషాదంతో ము నిగిపోయింది. పేళ్ళికి ముందు తమ కుమార్తెకు ప్రాణగండం

ఉందన్న సింగతి రాజదంపతులకు అప్పడే గుర్తుకు వచ్చింది. అందుకే ఆమె ఇన్నాళ్ళు పేళ్ళికి పు ముఖంగా లేదని కూడా వాళ్ళు ఇప్పిదు గ్రహించార .

ఆమెను వెళ్ళాడడానికి వచ్చిన మోనీసింగ్ తీరని ఆశాభంగానికి గురయ్యాడు . ఎప్పటి కన్నా యృ వరాణి భౌతికకాయం నది గట్టుకు కొట్టుకు వస్తుందనీ, కడసారిగా చూసి వెళుదా పు నీ రాజధానిలోనే ఉండిపోయా డు . రోజూ నదీతీరానికి వెళ్ళి విచారంతో ఎదురు చూసే

లంటే ప్రతంలా కొన్ని కఠిన నియమాలును పాటించాల్సి ఉంటుంది. స్త్రీలకేనీ చూడకూడదు. స్త్రీలు వండిన భోజనం తినకూడదు. నలభై ఒక్క రోజులపాటు, రోజూ పూర్తి పైటలా స్నానం చేయాల్సింది. వద్దురాలికి ఇవ్వడానికి తెల్లటి పట్టు శాలువా సింపాల్సిందే. ఈ నియమాలు పాటించి నిర్మలమైన మనస్సుతో నాదగ్గరికి వచ్చావంటే, కొండల కవతల ఉన్న వద్దురాలి గుడిసేకు వెళ్ళే పూర్గం చెబుతాను,” అన్నాడు.

“తవుర్లు విధించిన నిబంధనలు తు.చ. తప్పికుండా పాటించి, ఈనాటి నుంచి నలభై రెండవ రోజు తవురిని వచ్చి దర్శిస్తాను,” అని చెప్పి, మోనీసింగ్ తిరిగివచ్చాడు.

నలభైఒక్కరోజులు ఆడవారి పుంజు చూడకుండా, పూర్తి పైటలా స్నానం చేసి, స్వీయంగా వండుకుని, ఒక్క పైట పూత్రం తీస్తూ రాత్రింబవళ్ళు దైవ ప్రార్థనతో గడిపాడు.

అతడు వద్దుళ్ళి చూడబోయాడు. అప్పిదాయన అతడికోసం ఒకసంచి, ఒక ఈదె, ఒక చెంబు, అహారం సీద్దం చేసి ఉంచాడు. వద్దురాలి కోసం ప్రత్యేకంగా నేసిన తెల్లపట్టు శాలువా ఇచ్చాడు. మోనీసింగ్ పద్దుడి పద్దసేలమా తీసి కుని, ధూరానమన్న కొండలు, కోనలు, అడవలు, దాటి అవలికి వెళ్ళాడు. కొండలెక్కడ అతనికి అంత కష్టంగా కనిపించలేదు. అయితే, అవతలి వైపు చేరాక వద్దురాలి గుడిసేకు కన్న గొనడం కష్టంగా తోచింది.

ఆఖరికి అడవిలో ఒక చోట సెవు తల వ్రేదేశంలో చిన్న గుడిసె ఒకటి కనిపించింది. మోనీసింగ్ గుడిసేకు సిఫీ పీచి, “అవ్వా,” అని పిలుస్తూ, తలుపును మెల్లగా తెరిచి చూశాడు.

చందమామ

లోపల పుంచం వీధు దతులు పిడ్డ పుంజుతో, మిల్లల్లాంటి కాళ్ళు చేతులతో ఒక వద్దురాలు కనిపించింది. తన సించి నుంచి తీసి, తెల్లటి పట్టు శాలువాను ఆమెకిచ్చాడు. వద్దురాలి పుంజు సంతోషంతో ద్రికాశించింది. “నా నుంచి నీకేం కావాలి, నాయనా?” అని అడిగింది ఆప్యాయంగా.

“అవ్వా, పుత్త్యలోయకు వెళ్ళాలనుకుంటున్నాను,” అన్నాడు మోనీసింగ్.

“అంతేనా?” అని అడిగింది వద్దురాలు ఆశ్చర్యంగా.

“అమృత, అవ్వా, అక్కడ నా ప్రాణసేవాను రాలెప్పుడు వంతిని చూడాలనుకుంటున్నాను. ఆమెను మళ్ళీ రాజభవనానికి తీసుకువెళ్ళి,

అమె అంగీకర్చి, వివాహాపూ డాలను కుంటు న్నాను, ” అన్నాడు మోసీసింగ్.

“నువ్వమెను అక్కడ కలుసు కోగలవో? లేదో? నాకు తెలియదు. పురణించిన వాళ్ళు, వెన్నెల్లో గడుదానికి అక్కడికి వస్తారన్న విషయం చూత్రం తెలుసు. అయితే, ఒక విషయంలో నిన్ను హెచ్చరిస్తాను. నువ్వమెను చూశా వంటే, ఎట్టి పరిస్థితులలోనూ ముట్టుకోడదు. మాట్లాడ వచ్చు. ఆమె సీమాధానం కోసం ఎదురుచూడవచ్చు,” అని చెప్పి, వృద్ధురాలు పుత్తులోయ కు వెళ్ళి మార్గానీ, చంద్రోదయం అత్యంత వరకు రాత్రుల్లో అక్కడవేచి

ఉండవలసిన చోట నూ వివరించింది.

మోసీసింగ్ పొద్దుగూ కి చీకటిపడెంతవరకు అక్కడే ఉండి, ఆ తరువాత పుత్తులోయ కేసీ బయలుదేరాడు. చంద్రోదయం అయిందా లేదా అని అత్తగారూ చెట్టుకొవ్వలను వంచి చూస్తూ ముందుకు నడవసాగాడు. సిద్ధంగా ఉదెను పట్టుకుని వెళ్ళిసప్పిటికీ, అదృష్టవశాత్తు ఎలాంటి వన్య పుగమూ దారికి అడ్డంగా రాలేదు. చంద్రోదయం పుల్లుంది. పూరంగా వెన్నెల కాంతిలో ఉన్నట్టుండి కొన్ని అందమైన ఆకారాలు పూలమొక్కల పుధ్య నడయాడడం కనిపించింది. ఆ ఆకారాలలోయ్య వరాణి పుదువంతి ఎవరా అని మోసీసింగ్ అతృతగా చూశాడు. య్య వరాణి పాలికతో ఒక ఆకారం కనిపించగానే, అవి తోత్సాహంతో వెళ్ళి చేయి పట్టుకుని, “యువరాణీ! నాతో వచ్చెయ్. నిన్ను వీ తల్లిదండ్రుల వద్దకు తీసి కు వెళతాను,” అన్నాడు.

పుత్రుణ్ణి యువరాణి అదృశ్యమైపోయింది. మోసీసింగ్ ఏమి చేయ దానికి తెలియక అలాగే శిలలా నిలబడ్డాడు. ఆ తరువాత య్య వరాణి జాడ కనిపించలేదు.

తెల్లవారాక వచ్చురాలి గుడిసేకు తిరిగి వెళ్ళి, బరిగిన సింగతి వివరించాడు. అంతా ఓర్పుగా విన్న వద్దరాలు, “ఈ రోజంతా ఇక్కడే ఉండి, పొద్దు పొయ్యాక నీ గ్రుయ సీని వెతుక్కుంటూ మళ్ళీ అక్కడికి వెళ్ళవచ్చు. అయితే, అమెను చూసినప్పుడు తాకడానికి మాత్రం ప్రయత్నించకు,” అన్నది.

సూర్యాస్తమయమై చీకటి పడ్డాక మోసీసింగ్ పుత్తులోయ కేసీ బయలుదేరాడు. అయితే, ఈ రోజు అతడు రుదెను తీసుకు

వెళ్ళలేదు. చేతిలో ఈటె పట్టుకుని ఉండడం వల్ల ఎప్పుడూ వరాణి తనను గుర్తించక పోవచ్చని ఆనెనూ నించాడు. చంద్రుడు ఉదయించి, చల్లని వెన్నెలలు వెదజల్లుతూండగా అతడు అక్కడికి చేరుకున్నాడు. ఎప్పుడూ వరాణి కనిపిస్తూ తాకకుండా పూట్లాడాలని దురుగా నిశ్చయించుకున్నాడు. పునస్సెలలో దేవుణ్ణి ప్రార్థించాడు.

అశ్వరథాన్ని పుట్టించే దూరం నుంచే అతన్ని గుర్తించి, “మోసీసింగ్! నన్ను వెతుక్కుంటూ ఇంత దూరం వచ్చావా? ఈ చోటునెలా కనుగొన్నావా?” అంటూ ఎప్పుడూ వరాణి అతని దగ్గరికి పరుగుత్తుకు వచ్చింది.

మోసీసింగ్ ఆమెను తాకకుండా ఉండడానికి జాగ్రత్త పడ్డాడు. ఎప్పుడూ వరాణి నదిలోకి దిగి కనిపించకుండా పోయినా నుంచి, తన పిడినపాట్లను, చేసిన సాహసాలను వివరించి, “నాతో వచ్చేయ్. నిన్ను రాజభవనానికి తీసుకు వెళతాను. పుత్రులందరూ అన్న పుత్రులతో వివాహం చేశాడు,” అన్నాడు అతడు.

“తప్పకుండా వస్తాను మోసీసింగ్! వెనక్కు తిరిగి చూడకుండా నువ్వు వెళ్తున్నావు నీ ముసాయిదా నీ నన్ను అనుసరించవచ్చు. కొండను ఎక్కి ఆవలికి వెళ్ళాక నీ నన్ను పేరుపెట్టి పిలుస్తావు. అప్పుడు వెనక్కు తిరిగి చూడవచ్చు,” అన్నది ఎప్పుడూ వరాణి.

తన పట్టగల విజయైన ప్రేమను బయట పెట్టిన యువరాణిని మోసీసింగ్ పరిపూర్ణంగా విశ్వసించాడు. పుత్రులలోనుంచి వెనుదిరిగి, అడవిలో, కొండల దాటి కొండల ఎక్కుతూ నువ్వు తూరుపు దిక్కున వెలుగురేఖలు కనిపించసాగాయి. ఆ సమయంలోనే అతని పుత్రుల పిలిచే మృదువైన కంఠస్వరం వినిపించడం మొదలు.

చింది. పట్టరాని ఉత్కంఠతో మోసీసింగ్ దగ్గరికి వచ్చింది. అతడూమే చేయి పట్టుకుని పిరవూ నందంతో వుండు కు నడిచాడు. ఇద్దరూ రాజభవనం సెప్పి పించారు.

తన గారాలపట్టి పుత్రుల వంత తిరిగి రావడం చూసి ఆనె తల్లిదుండ్రులు ఎల్లలు లేని ఆనందం పొందారు. వెనువెంటనే మధుపంఠి, మోసీసింగ్ వివాహిని న్నాహలలో దిగారు. వెళ్ళవంగా వివాహం జరిపించారు. మోసీసింగ్ ను యువరాజుగా ప్రకటించారు. నూతన దంపతులు సంతోషకరమైన జీవితాన్ని ప్రారంభించారు.

మోసీసింగ్, యువరాణిని వెతుక్కుంటూ తన మృత్యులోయకు ఎలా వెళ్ళిందో వేరవ్వరికి చెప్పలేదు. అది అతనిలో రహస్యంగానే పుగిలిపోయింది.

సాహితీ కదంబం

పంజరం విలుక

కృష్ణాపేతం జచ్చిందారే దివాణంలో గృహ స్థాపన చేస్తోన్న రావు చంద్రయ్యకు భార్య, ఇద్దరు పిల్లలు ఉన్నారు. భార్యబుర్ర జానకి. పిదళ్ళ కొత్త కూరలు వు రళి. కూతురు లక్ష్మికి ఏడేళ్ళు. రావు చంద్రయ్యకు పిల్లలందఱు హా వ్రెతి. రోజూ పని నుంచి తిరిగి వచ్చేప్పుడు పిల్లలకు ఏదైనా తిను బండారాలు గాని, ఆట వస్తువులు గాని కొని తెచ్చేవాడు.

ఒకనాడు రావు చంద్రయ్య, భార్యపిల్లలను వెంటబెట్టుకుని అత్తగారి ఊరైన నీల కంఠాపేతంలో జరిగే తిరు నాళ్ళకు బయలుదే రాడు. వాళ్ళు వూర్గవు ధ్యంలో ఒక వూర్చిడి తోటలో కొంతసేమినిశ్రాంతి తీసి కున్నారు. అప్పుడు ఆ తోటలోని పిరలు, పురుగులుగా చిలుకల కిలికిలారావాలు పిల్లలను ఎంత గానో ఆనందపరిచాయి. పురు నాడు సాయం కాలం, తిరునాళ్ళు చూడడానికి తండ్రివెంట

లతో బయటికి వచ్చి, ఒక చీటీ తీసి అతని వేతికి ఇచ్చి, అతడిచ్చే సేనగగంజను అందు కుని లోపలికి వెళ్ళడం చూసిన మురళి ఎంతగానో మురిసి పోయాడు. తనకూ అలాంటి చిలుక ఒకటి కావాలని తండ్రిని అడిగాడు.

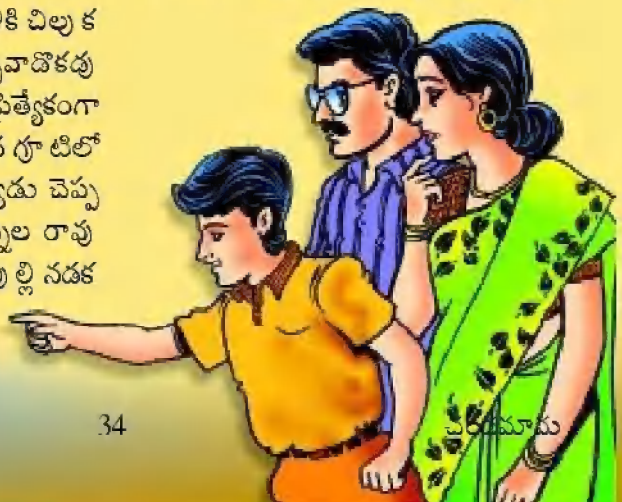
“స్వచ్ఛగా తిరిగే చిలుకను పట్టి బంధించడం చాలా తప్పి. అది దానొస్వచ్ఛను హరించినట్టువుంది,” అని తండ్రి ఎంత చెప్పినా వాడు వినిపించుకోలేదు. తెచ్చి తీరాలని పట్టుబట్టాడు. ఇంటికి తిరిగి వచ్చిన పురు నాడు సాయం కాలం తండ్రి తెచ్చి ఇచ్చిన చిలుకను చూసి ఎంతో సింబరపడిపోయాడు. రోజంతా దానితోనే గడిపిపోగాడు.

ఇలా ఉండగా పురుళికి ఉన్నట్టుండి జ్వరం వచ్చి, మూడు రోజులు లేవలేక పోయాడు. తల్లిదండ్రులు వైద్యుడి వద్దకు

వెళ్ళిన పురుళికి చిలుక జోస్యం చెప్పేవాడొకడు కనిపించాడు. ప్రత్యేకంగా తయారు చేసిన గూటిలో నుంచి, జోస్యం చెప్ప గానే-పంచవన్నెల రావు చిలుక బుల్లి బుల్లి నడక

ఆగస్ట్ 2006

తీసుకువెళ్ళి చూపారు. వైద్య పరీక్షలు చేసిన వెర్త్యువు ఇది ఒకరకపు నృ విషిజ్వరపు నీ, పుంధులు వాడంతో పాటు, రెండు వారాలు మంచం నుంచి కిందికి దిగకూడదనీ, ఒకవేళ బయట తిరిగితే, జ్వరం తిరగబెట్టే అపాయం ఉందనీ హెచ్చరించి పుంధులిచ్చిపంపాడు.

ఆ కారణంగా మురళి రెండు వారాల పాటు పడక నుంచి కిందికి దిగలేదు. పుంధులు పుంగడం, పుంచం మీద కదలా మెదలక పడుకుని ఉండడం వాడికి పుహా కష్టపు నిపించింది. కాళ్ళు చేతులు కట్టిపడేసేసట్లుంది. జ్వరం తగ్గినా ఎంధుకు బయటకు వెళ్ళవద్దంటున్నారో వాడికి అంత బట్టలేదు. కిటికీ నుంచి బయటకు చూస్తూ, వీధిలో ఆధు కనపేల్లల్ని చూసి, తను ఎప్పుడెప్పుడు వెళ్ళి వాళ్ళతో కలిసి ఆధు కుంటానా అని ఎంధు చూస్తూ, 'ఐం ఒక యుగంగా గడపిసాగాధు.

ఇంటి వసారాలో వేలాడగట్టిన పింజరం లోని చిలుక తన తల్లి అందించే గింజలను తింటూ, లోపలే ఆటూ ఇటూ తిరగడం- పురళి దిగులు గా గవు నించసాగాధు.

ఆ రోజుతో వైద్యులు చెప్పిన గడువు ముగి

సింది. పురు నాధు తెల్లవారగానే, తల్లి పురళికి వేడినీళ్ళ స్నానం చేర్చింది, "ఇక నువ్వు వెళ్ళి హాలుగా ఆధు కోవచ్చు," అన్నది.

పురళి పింజరంతో సిహా చిలుకను తీసి కుని వాకిట్లోకి వచ్చి, పింజరం తలుపు తీసి, "పిదానా రోజులు ఒక గదిలో పిద కుని ఉండడమే బందిఖానాలా అనిపించింది. అది ఎంతటి కష్టమో తెలియవచ్చింది. నిన్ను పింజరంలో బంధించి, హింసించను. వెళ్ళి హాలుగా, స్వచ్ఛగా తిరుగు!" అంటూ చిలుకను వదిలిపెట్టాధు.

చిలుక కిలకిలవుంటూ ఎగిరి పోయింది. పురళి పుఖం ఆనందంతో ప్రికాశించింది!

-శ్రీనిధి, మధురై

కూతురు : నేను ఇప్పుడే ఒక రూపాయి నాణెం పుంగేశాను. వెంటనే నన్ను డాక్టర్ దగ్గరికి తీసుకువెళ్ళండి. తండ్రి : వద్దు, వద్దు. డాక్టర్ వంద రూపాయలు పుంగేయగలదు!

ఎమ్.ఆర్. గణేష్ కుమార్, చెన్నయ్

వింతకల

శివమణి వాడికి పొలికేళ్ళ వయస్సోచ్చినా, చదువు ముగిసినది. వాడికి పుస్తకాలతో కన్నా జంతు ముఠాతోన్నాహిం జాస్తే. వాడు మేక పీల్చుకుని ఎత్తుకుని పుద్దాడేవాడు. ఇంట్లోకి వచ్చిన ఎల్లకల్లీ, బల్లకల్లీ చాకచక్యంగా పిట్టి, గోనె సంచీలో వేసుకుని, ఊరికి పూరంగాషణ్ణు పాత్ర బడిన సిత్రం దగ్గర వదిలి వస్తాడేవాడు.

శివమణికి, ఆ ఊళ్లో పొల వ్యాపారం చేసే చెంగయ్య కూతురు నీలవేణి అంటే చాలా ఇష్టం. ఒకనాటి సాయంత్రం వేళ శివమణి, కాలవ గట్టున మళ్ళీ వేపి చెట్టుకింద కూర్చుని ఏవో కూనిరాగాలు తీస్తూండగా, నీలవేణి బిందెతో కాలవనీళ్ళ కొసం వచ్చింది. శివమణి ధైర్యం తెచ్చుకుని, “నేను నిన్ను పేళ్ళి చేస్తా కొవలను కుంటున్నాను, నీకు ఇష్టమేనా?” అని, నీలవేణిని అడిగేశాడు.

“ఆ సింగతి పూ నాన్నతో పూట్లాడు!” అని నవ్వుతూ వెళ్ళిపోయింది నీలవేణి.

పేళ్ళికూతురు సింగం బాబుని కుంది, తతివూ సగం చెంగయ్య మామ ఒప్పేసు కుంటాడు - అనుకుంటూ వెళ్ళిన శివమణి పూటలు విని, అగ్గి వీధి గుండు అలుస చెంగయ్య, “ఉద్యోగం సిద్ధ్యోగం అంటూ ఏమీ లేకుండా, ఎల్లకల్లీ, బల్లకల్లీ పితృతూ ఊరు వీధి తిరిగే సాపురికి, నా కూతురు ర్నిచ్చి వేస్తానా? వెళ్ళు! వెళ్ళు!” అనేవాడు.

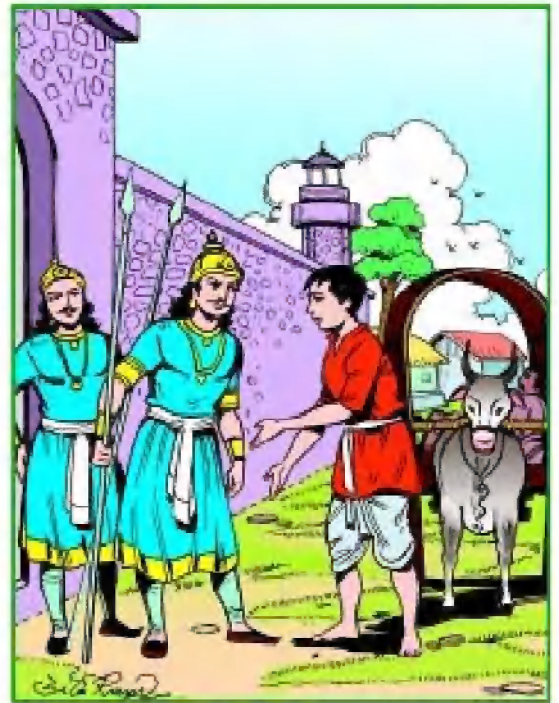
చెంగయ్య పూటలు శివమణి చాలా అవమానం అనిపించాయి. ఆ రాత్రి వాడికి ఒక వింత కల వచ్చింది. శివమణి నిప్పు ద్రంలో ఈడుతున్నాడు. సిమ్మిపిందో, ఒక నల్లటి గిరజాల జుట్టు పుసి పుసి నిగి పాత్రా కనిపించాడు. శివమణి అతణ్ణి కాపాడే ఉద్దేశంతో ఒడ్డుదాకా తొని కువచ్చాడు. అదే సమయంలో, ఒక పేద అల వచ్చి తాకడుతో ఇద్దరూ ఎగిరి ఒడ్డున పడ్డారు. ఐతే, గిరజాలవాడు ఒక గొర్మిలోతూ, శివమణి ఒక ఇసుక దిబ్బ వీధి పడడం జరిగింది. ఆ పురుణం శివమణికి

మెలుకువ వచ్చేసింది. ఈ వింతకలకు అర్థం ఏమిటో శివణికి బోధపడలేదు. ఊర్ కు అల్లంత ధూ రులో మళ్ళీ అడవికి ఆవల కొండ గుహలో మూడే మెల్లకంటి బాబా, కలలకు అద్దాలూ , ఒక్కొక్క సారి వాటిని నిజం చేసు కునే మార్గాలూ చెబుతాడని, ఊళ్ళో జనం చెప్పుకునేవారు . తన వింతకల అర్థం తెలుపు కోవాలని శివుడు, ఆ బాబాను వెతుకుతూ బయల్దేరాడు .

అడవి వు ధ్యలో ఒక చోట సిన్నటి గు లక రాళ్ళ దారిమూది. శివణు ఆ దారిలో కొద్ది ధూ రు వెళ్ళగానే, అనుకోకుండా ఉప్పుతంగా వర్షం ఆరంభమైంది. వాడు పక్కనే వున్న అప్పువారి గు డి అగు గు ప్తీ ద తలదావు కు న్నాడు . చూ స్తిండగానే చుట్టూ చీకట్లు కమ్ముకున్నాయి .

ఆ సమయంలో అటుగా ఒక ఒంటెద్దు గూ డు బండివచ్చింది. దాన్ని చూ డగానే శివణి ప్రాణం లేచి వచ్చినట్టుయింది. వాడు గబగబా దాని దగ్గరకు వెళ్ళాడు. వాడికి బండితోలుతున్న వాడెవడూ కనిపించలేదు . లోపల ఒక వు నిషీ పిడు కునిమన్నాడు . శివణు బండి లోపలికి పొర్లు అతణ్ణి పిరిించి చూ డగా, ఒళ్ళు కుంపిటిలా కాలిపొతు న్నది. ఆ జబ్బు వు నిషీ ప్తీ ద శివణికి ఎక్కడలేని జాలీ కలిగింది. ఇతడెవరో కాని, సాధ్యమైనంత త్వరలో వైద్య సిహాయం లేకపోతే చామాఖాయం-అను కుంటూ , వాడు బండిని రాజధాని నగరం కేసీ నడిపించాడు .

నగరం చేరేసిరికి స్త్రీ ర్యోదయం అమత్తు న్నది. శివణు బండి ఆపి, అక్కడ కనిపించిన

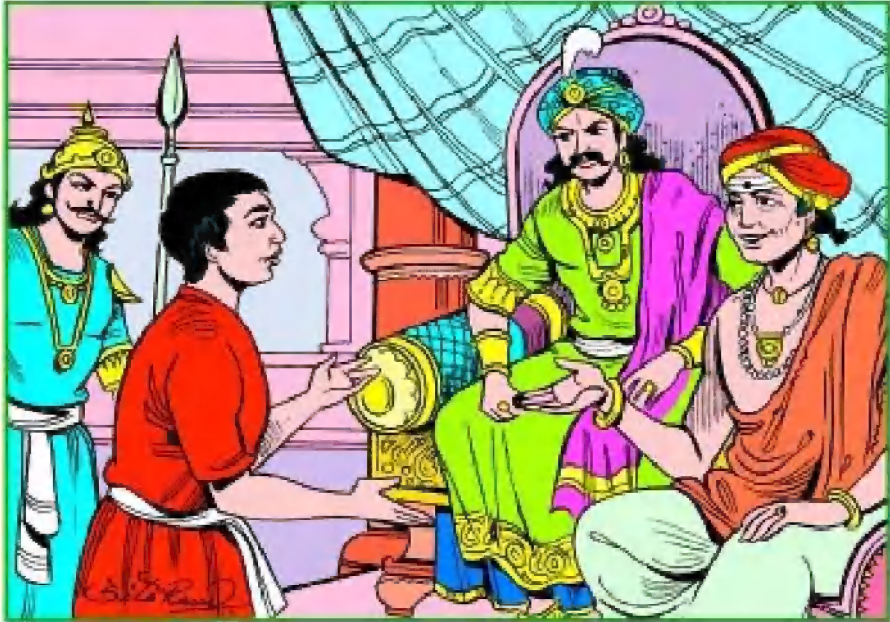

నలు గు ర్త రాజభట్టలను, “అయ్యా, ఈ దగ్గర్లో మంచి వైద్యుడెవరైనా వున్నారా?” అని అడిగాడు .

రాజభట్టలు వాడికేసీ అను వూ నిస్తూ చూ సీ, “ఇంతకూ నువ్వెవరివి?” అంటూ కట్ట మూ ప్రిశ్నించి, బండిలోపలికి చూ శారు . ఆ వు ర్త ాణం భట్ట ల్లో ఒకడు, “బాబో! ఈ స్త్రీ హిలేకుండా పిడిమన్న వాడు గజదొంగ గు ండన్న!” అంటూ కేకపెట్టాడు .

భట్టలు బండిలో వెతికి చూ డగా, గు ండన్న పిక్కన మళ్ళీ పేట్టెలో కొన్ని సగలూ , పు రి కొంత దొంగ సొత్తు కనిపించింది.

“చూ దబోతే ను వ్న వ్న, గు ండన్నాతోడు దొంగల్లా మన్నార!” అంటూ భట్ట ల్లో ఒకడు, శివణి మెడపట్టుకున్నాడు. శివుడు బాధతో గిలగిల్లాడి పొత్తూ, “అయ్యా, నాకు దొంగత

నాలు చేసేంత తెలివీ, ధైర్యం వుంటే, నా మెడ మీద పుట్ట చిక్కేది కాదు . రాత్రి నాకొక వింత కల వచ్చింది. దాని అర్థం ఏమిటో తెలుసుకు నేందుకు అడవికి ఆవల కొండ గ్రహిలో ఉన్న మెల్లకంటి బాబా దగ్గరకు బయల్ పడి, గ్రహి వారం బావోక దారితప్పి ఇటు వచ్చి, వీ పొల బడ్డానన ,” అన్నాడు .

ఆ వెంటనే భటుడు, శివుడి మెడపట్టు వదిలి, “అ మాట ముందే చెబితే పోలా! నేనూ , నీలాగా ఆ మెల్లకంటి బాబా భక్తుణ్ణి. ప్రితి అపూ వాస్యి రోజూ వెళ్ళి, అయన దర్శనం చేసి కుంటూ టాను . ఏమైనా ఉద్యోగధర్మం పొటించాలి! నువ్వు బాబా భక్తుడివో లేక గజదొంగ అను చర్ర డివో, ఆ పు హారాజుగారే తేల్చాలి,” అంటూ రాజుగారి దగ్గరకు తీసి కు

పోయాడు . ఆ విధంగా దొంగ గుండన్న, కొత్తలు దగ్గరకూ, శివభక్తు కొలు మతీరిమన్న రాజుగారి దగ్గరకూ చేరారు . భటుడు , జరిగిందంతా రాజుగారికి విన్నవించాడు .

రాజు, శివభక్తుడి పేరిటగా చూసి, ఒకసారి తలపింకించి, “ఒరే, గజదొంగ గుండన్న సిహి చర్ర డా! నువ్వు చెప్పకొవలసిందేవు న్నా మన్నాదా?” అని అడిగాడు .

శివభక్తు చేతులు జోడించి, “పు హారాజా! నేను గుండన్న సిహి చర్ర ఢ్ణికాడు , అను చర్ర ఢ్ణికాడు ,” అని, తనకొచ్చిన వింతకల గురించి, ఆ తర్వాత జరిగినదంతా రాజుకు చెప్పాడు.

రాజు చిరు నవ్వు నవ్వి, దాపితానేమన్న రాజగు రు మఱేసి చూశాడు . రాజగు రు మా శివభక్తుడి జాలి పిడు తూ న్నట్లు చూసి, “ఒరే,

నువ్వు వింతకలలో నీటవు ను గ్రుత్తున్న గిరజాలవాణ్ణి రోంచబోల్చు, ఆ ప్రియ త్నంలో ఒడ్డునపడిన చేపిలా చిక్కుల్లో పిడ్డావూ? అని నవ్వి, రాజుతో, “వీధు నిర్దోషి, వు హారాజా!” అని చెప్పాడు.

అది విన్న శివతల్లి ఉత్సాహంగా, రాజు గ్రుత్తు మతో, “స్వామీ, నమస్కారం! నేనామెల్ల కంటి బాబా దర్శనానికి వెళ్ళే శ్రమ తప్పించావు,” అన్నాడు.

అంతలో పక్కనవున్న గదిలోంచి, పన్నెండు డేళ్ళ రాజకుమారి కెప్పుడుని కేకలు వేస్తూ, తండ్రి దగ్గరకు పరిగెత్తుకు వచ్చింది జడను అట్టా ఇట్టా ఊపుతూ. ఆమె జడను ఒక బల్లి కర్మ వు కుని మాడడం, శివతల్లి కంట బడింది. బహిశా, రాజకుమారి జడలోని వుల్లెలలో మన్న ఏదో పిత్తు గ్రుత్తు పిట్టుకు నేంపు కు బల్లి అక్కడ చేరిమాట్టుంది!

శివతల్లి చప్పిన వుంపు కు పొర్లు, బల్లి మెడనురెండువేళ్ళ వు ధ్యఅదివి పిట్టుకుని ఇవతలికి వచ్చాడు. యువరాణి ఇది కలా నిజమూ అని ఆశ్చర్యపాత్రా చూస్తూన్నంతలో వాడు చక చకా వెళ్ళి, బల్లిని రాజప్రాసాదం

గోడ మీంచి అవతలకు విసిరివేసి తిరిగి వచ్చాడు.

“ఎంత ధైర్యం! బల్లులంటే నీకు భయంలేదా?” అని అడిగింది యువరాణి శివతల్లి.

ఆమె ప్రిశ్నకు శివతల్లి వెనయంగా, “వూ ఊళ్ళో ఎవరి ఇంట బల్లులు, ఎల్ల కల్ల మన్నా, నేను పిట్టి దూరంగా విడిచి వస్తాంటాను. బల్లిని చంపిడం, పీల్చిని చంపిడం వు హాపాపివుంటారు గదా!” అన్నాడు.

అప్పటివరకూ జర్మ గ్రుత్తు స్పందంతా ఆసి క్తిగా చూస్తూన్న వు హారాజా శివతల్లితో, “నీకు రాజ ప్రాసాదంలో బల్లులే కాదు, ఇతర పిత్తు గ్రూ ప్రిటా చేరకుండా చూస ఉద్యోగం ఇవ్వదలిచాను, ఇట్టివే నా?” అన్నాడు.

“అంతకన్నా నాక్కావలసింది వురేలేదు, వు హారాజా!” అన్నాడు శివతల్లి తలవంచి.

ఈ విధంగా సావురి శివతల్లికి రాజుగారి దగ్గర ఉద్యోగం దొరికింది. ఈ సింగతి విన్న చెంగయ్య, తన కూతురు నీలవేణిని, శివతల్లి కిచ్చి ఊరివాళ్ళందరూ ఆశ్చర్యపడేలా అట్ట హాసింగా పేళ్ళిచ్చేవాడు.

కిష్టపు ఉరితాడు!

పాతికేళ్ళ క్రితం కట్టు బట్టలతో ఇరవైయేళ్ళ యువకుడిగా కొండూరుకు వచ్చిన కిష్టపు ఇవాళ ఆ గ్రామంలో చెప్పుకోతగ్గ రైతుల్లో ఒకడు. రాత్రి పగలూ అని చూడకుండా కష్టపడడమే తన ఎదుగుదలకు కారణం అని కిష్టిప్పి అనుకుంటాడు. అయితే, గ్రామ స్థితి వూత్రం అతడి పిననారితనాన్ని చాటు మాటుగా దెప్పిపొడుస్తూ, ఎందుకూ కొరగాని ముష్టి చెట్టుగా అతన్ని చెప్పుకుంటారు.

సికాలంలో వర్షం కురవడంతో ఆయన వేరు శనగపంట బాగా పండింది. గిట్టు బాట్లు ధర పలకడంతో రైతులందరూ పంటను అప్పటికప్పుడే అమ్ముకున్నారు. కిష్టపు మాత్రం ఇంకా ఎక్కువ ధర కావాలని శనక్కాయలను ఎండబెట్టి నిలువ చేసి కళ్ళంలో తన కాపిలా కాయ సాగాడు.

అయితే, ధర పేరగకపాగా, రోజురోజుకూ దారుణంగా పడిపోసాగింది. ఆ పరిస్థితిలో నష్టాన్ని తలుపు కుని తట్టుకోలేని కిష్టిప్పి, ఒకనాడు ఆమెను కట్టేపిల్ల పిల్ల తనవైపుకు తగిలించుకుని పిల్ల మా కొట్టంలో ఉరేసి కోదోయాడు. సిల్లయోనికి అట్లకేసి వచ్చిన పిక్కింటి పాలేరు జల్లయ్య, దాన్ని చూడడంతో పరుగునవెళ్ళి, వాసానికి కట్టిన ఉరితాడును తెగకోసి, కిష్టిప్పిను నేలపేసిదు కొబ్బెట్టి, పుఖం పీద నీళ్ళ చల్లాడు. కళ్ళ తెరిచి పుట్టుపిక్కల కలయ జూసిన కిష్టిప్పి, “ఒరే, జల్లయ్యా, మామూలు తాడనుకుని బంగారంలాంటి పలుపును రెండుగా తెగకోసి పనికిరాకుండా చేశావే! దాని ఖరీదు ఇవ్వకపోతే ఊరు కోస్తూ,” అన్నాడు.

- మంజుభారతి

సీతారామయ్యగారి పనివాడు

బలిపితంలో మాడే శేఖర దనే వాడికి పిసీ ప్రాయంలోనే, తలిదండ్రు లిద్దరూ పిడవ ప్రివూ దంలోవు రణ్ణు, పునవూ పు జోగ్ర లు తన ఇంటికి తీసుకెళ్ళాడు. ఆయన భార్య వెంకమ్మకు, శేఖర ణ్ణి పేంచి పేద్ద చేయ దం ఇష్టం లేదు . అందు కని, ఇంటి పినంతా వాడి చేతచేయి చడవు కాక, రోజూ ఏదో పంకపేట్టి వాణ్ణి తిద్దేది, కొద్దేది. శేఖర డు కిక్కురు పు న కుండా, ఆమె అగడాలను సహించేవాడు .

అది గుప్తు నించినజోగ్ర లు , అవు నీ విషయ మైపు చదల్చి, “నీకు నావీ ద లేనిపాని అవు పూ ను కానీ, నేను నీ నే నల్లుణ్ణి కన్నబిడ్డకుంట్ట ఎక్కువగా పూసి కుంటు న్నాను . కావాలంటే శేఖర ణ్ణి అడిగి పూ డు!” అన్నది వెంకమ్మ వెంటనే.

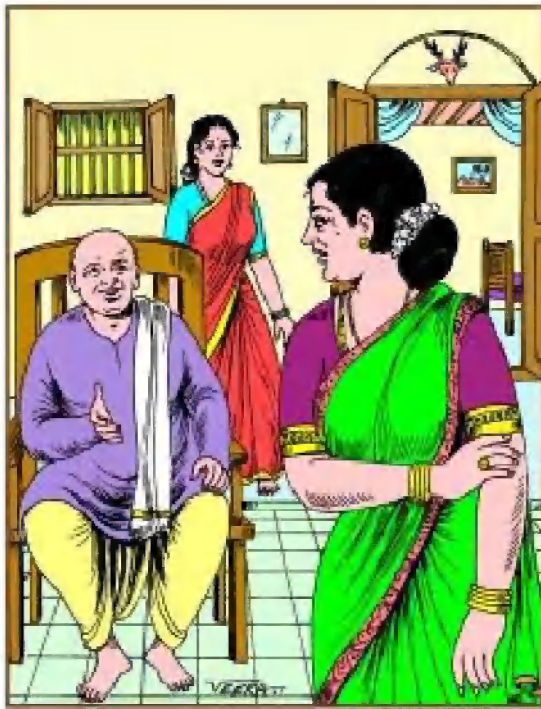
జోగ్ర లు , “శేఖరుడు మెతక మనిషి. వాణ్ణి ప్విడు పీలిచి అడిగితే, రాచిరంపాన పేడు త్రున్న నీ గు రించి కూడా పోల్చు పూ ట అనడు. ఆ మంచితనానికెనా కరిగి నువ్వు నీ ప్రవర్తన పూ ర్చుకోవాలి,” అన్నాడు. వెంకమ్మకు కోప

మొచ్చి, “నీ మేనల్లుడు నిజంగానే మెతక వు నిషి అయి తే, శివమితంలోని నెతారావు య్య ఇంటికి పంపు. అక్కడెన్నాక్కు పని చేస్తాడో పూ స్తాను!” అన్నది.

“నేను బ్రతికుండగా, నా పు నల్లుణ్ణి పిరా ల్లింట పినికి పింపివు ంటావా? నీది నాల్లి కా, తాటిపిట్టా?” అంటూ అరిచాడు జోగ్ర లు .

ఈ గొడమతా పూ సీశేఖర డు , “పూ మూ వ్య! అత్తయ్య నన్ను రాచిరంపాన పేడు తోందని నేననలేదు . అందు కని దాన్ని గు రించి ఇక పూ ట్లాడెద్దు. ఐతే, నువ్వు చెప్పేవన్నీ అబద్ధాలు కావని అత్తయ్యకు రు జుమచేయూ లి కదా! నేను మెతక వు నిషినని రు జుమచేసి కునేం డు కు కొన్నాళ్ళు శివమితంలో నెతారావు య్య గారి దగ్గర పని చేసొస్తాను ,” అన్నాడు .

శేఖర డి పిరిస్థితి తన ఇంట్లోకంటే, నెతా రావు య్య ఇంట్లోనే మెరుగ్గావుండొచ్చునని భావించి, జోగ్ర లు కూడా అందు కంగీకరిం చాడు . అలా శేఖర డు , నెతారావు య్య దగ్గర పనిచేసాడు గా చేరాడు .

ఇక, నెతారావు య్య విషియా నికొస్తా, శివ పితంబో ఆయన పేరుమోసిన వ్యాపారో కాక, గొప్పి వ్యవహారజ్ఞుడని కూడాబురు . భార్య అర్ధంధతి అను కూలవతి కావడం, కొడు కుల్లా , కూతుళ్ళూ కలిసికట్టుగా ఒకే ఇంట్లో ఏక కుటుంబంగా మూడడం, ఆయన వ్యవహార దక్షతకు నిదర్శనంగా చెప్పుకుంటారు. ఇంటా బయటా కూడా ఎవరికే సివు స్వ వచ్చినా, అంతా తన సన్నిధినిస్తారని, ఆయన కెంతో గర్వంగా మూడేది.

కొన్నాళ్ళకు నెతారావు య్య పిల్లలు పేద్ర వాళ్ళు బాగా వద్దిలోకి వచ్చారు . వయస్సి ప్పీ దపితు త్త న్న నెతారావు య్యకు విశ్రాంతి అవసరం అని, వాళ్ళ క్రమంగా వ్యవహారాలన్నీ తావు చూస్సి కుంటూ , సివు స్వలత తండ్రిదాకా రానిచ్చేవారు కాదు . ఇది తెలిసిన

బయటవాళ్ళ కూడా సెలహాలకు నెతారావు య్య వద్దకు రావడం తగ్గించారు .

నెతారావు య్య అంతా తనను నిర్లక్ష్యం చేస్తానని అను వూరించాడు . దానికితోడు వద్దాప్పింవల్లకొని, చిరాకు ఎక్కుమూర్చు . అది భరించలేక అర్ధంధతి, ఆయన సెంరణ తనవల్ల కాదని, ఆ బాధ్యతను పీల్చుకుని గించింది. కొడుకులు , కొడుళ్ళూ, కూతుళ్ళూ, అల్లుళ్ళూ, వున్న వున్నా , వున్నారాళ్ళూ, ఆయనను వంతుల వారిగానుంపు కునేవారు . వాళ్ళెంత జాగ్రత్తగామూర్చు, నెతారావు య్య తనకేదో లోటు జరిగిందని ప్రితిరోజూ రభస చేసువాడు .

చాలా రోజుల తర్వాత, వాళ్ళింటికి ట్టమీ చూమీ వచ్చిన పేద్ర కొడలి తాతగారు నరసింహం, ఈ గొడమతావని, నెతారావు య్య ప్రివర్తనకు నొచ్చుకున్నాడు . అప్పిదు అర్ధంధతి, ఆయనకు ఇటీవల తవు ఇంట్లో అందరికీ నెతారావు య్య సివు స్వగా మారినవైనం చెప్పింది.

అది విన్న నరసింహం నవ్వి, “కొన్నేళ్ళ క్రితం నాకూ, ప్పీ ఆయన కొచ్చిన సివు స్వ వచ్చింది. అప్పిదు ప్పీ ఆయన నా అవసరాలన్నీ చూసంపు కు ప్రిత్యేకంగా వేరే బయటి వున్న పిల్లల పేట్టుకొచ్చు న్నాడు . ఆ తర్వాత వూ ఇంట్లో ఏ గొడవలూ లేమాకాబట్టి ప్పీ రూ అదే పనిచేయండి,” అని సెలహా ఇచ్చాడు .

ఆ సెలహాను అరుంధతి వెంటనే అమలు చేసింది. ఐతే, నెతారావు య్యకు ఈ ఏర్పాటు నచ్చలేదు . ఇంట్లో వాళ్ళకు తనంటే వెగటు పిట్టి, వేరే పనివాళ్ళ చేతులవల్ల చేర్చు స్తానా

రని ఆయనకు ఉక్రోశంగా మూడి, ఆ కోపాన్మతాపినివాళ్ళు పుదచూపించేవాడు. అందువల్ల ఏపినివాడూ ఆయన దగ్గర ఎక్కువ రోజులు పినిచేసువాడు కాదు. ఆయనకు పినివాడు దొరకడం కష్టమైంది. ఈ గడ్డుపరిస్థితుల్లో శేఖరుడు, నెతారావు య్యదగ్గర పినికి కుదరడం, ఇంట్లో అందరికీ సంతప్తీ కలిగించింది.

శేఖరుడు, నెతారావు య్యన భక్తిశ్రద్ధలతో అవిస్తూ, ఏ రోజూ దేనికి లోటు రానిచ్చేవాడు కాదు. వాడేం చేసినా ఆయన ఏదో ఒక లోపాన్నెత్తిచూపవాడు. ఏదో పంకపేట్టి వాణ్ణి తిట్టేవాడు. ఆయనను న్నా శేఖరుడు చిరు న్మూనవ్వేవాడు. ఇది చూసి నెతారావు య్యకు కోపం పేరిగి పొయ్యేది. అలా చూస్తూ పూసాలు గడిచాయి. శేఖరుడి సహిసు నెతారావు య్యకు ఆశ్చర్యాన్ని కలిగించగా, ఒక రోజున ఆయన, వాణ్ణి, “ఇంతగా నిన్ను తిట్ట తున్నావు. ఐనా, నీ కిక్కణ్ణించి వెళ్ళిపోవాలనిపించడంలేదా?” అని అడిగాడు.

శేఖరుడు నవ్వి, “ఈ ఇంట్లో అందరూ వుంచినాళ్ళు. నేనెక్కడ కడు మిసిండా తింటున్నాను. కంటి నిండా కునుకు తీస్తున్నాను. ఆపిస్తే పువంటి పేడ్దలు తిడితే, అందులో బాధపడవలసిందేవుంది? పేడ్దల తిట్ల పిన్నలకు దీవెనలని సామెత గదా! నేనెక్కణ్ణించి వెళ్ళను,” అన్నాడు.

ఈ పూటలు వినగానే నెతారావు య్యకు, శేఖరుడి పే అభిమానం పుట్టినా, ఎలాగైనా వాణ్ణి ఇంట్లోంచి పిరియసి, తన వాళ్ళ చేత పిన్నలు చేర్చుంపుకోవాలన్న పట్టుదల పూత్రం

సిదలలేదు. ఇలా మూడగా-నెతారావు య్య కోసేవు అన్నట్లు, ఒక రోజున వాళ్ళింటికి ఓ సాధు మాకుచ్చాడు. ఇంటి వాళ్ళిచ్చిన భిక్షను స్వీకరించి, “నాకీ ఇంటి పున్ను పులందరూ నచ్చారు. మీ లో ఒక్కొక్కరు ఒక్కొక్కటి చొప్పిన ఏదైనా కోరుకోండి. కోరిక న్యాయమైనదైతే నేను తీర్చగలను,” అన్నాడు.

నెతారావు య్య కోరుకులు, అల్లుళ్ళు వ్యాపారులలో అభివద్దిన కోరార్త. కూతుళ్ళు, కోడళ్ళ కలతలు లేని కామితార్ని కోరార్త. పునులు, పున్ను రాండ్ర చదు ముబాగారావాలని కోరార్త. అర్థంథతి తానెన్ని పుంగళిగా పావాలని కోర్త కుంటే, నెతారావు య్య పూత్రం, “నా పునునాకునువలు చేయాలి!” అన్నాడు. సాధు ముచిన్నగా నవ్వి, “తథాస్మి!” అన్నాడు.

చందమామ క్విజ్ - 7

Co-sponsored by
Infosys FOUNDATION,
Bangalore

అన్ని సరైన సమాధానాలు
రాసిన ఒకరికి బహుమతి
రూ. 250లు.*

ఈ క్విజ్ లో అడిగే ప్రశ్నలన్నీ 2005 జనవరి-
డిసెంబర్ మధ్య వెలువడిన చందమామ
సంచికలలోని కథలు, శీర్షికల నుంచే ఉంటాయి.
చదివినవి జ్ఞాపకం ఉంటే వీటన్నిటినీ సమా-
ధానాలు వెంటనే స్మరిస్తాయి. లేకుంటే పన్నెండు సంచికలను పక్కన పెట్టుకుని తిరిగిస్తే ఇట్టే
తెలిసిపోతాయి. కనుగొనడం కూడా చాలా సరదాగా ఉంటుంది.

*సరైన సమాధానాలు రాసినవారు ఒకరికన్నా ఎక్కువ
మంది ఉన్నట్లయితే బహుమతి మొత్తం వ్రాద్వారా
తీసిన ఐదుగురికి సమానంగా పంచబడుతుంది.

మీరు చేయవలసినదేమంటే : 1. సివూ ధానాలు రాయండి. 2. వీరబుర్రు, వయస్సు (16
ఏళ్ళలోమీదాని), పీనకోడ్ తో సిహా పై రై చిర్ర నావూ రాయండి. 3. ఒక కుటుంబంలో ఒకరు
వూ త్రవ్వ పొల్గినాని. 4. చందాదారు అయితే, ఆ నంబర్ రాయండి. 5. కవర్ర వీ డుండమామ
క్విజ్-7 అని రాసి, చందమామ పూర్తి చిరునామా రాసి మూకు పంపండి. 6. ఆగ్స్ట నెలాఖరులోగా
వీ ఎంట్రీ మాకు అందాలి. 7. అక్టోబర్ నెల సంచికలో ఫలితాలు వెలువడతాయి.

1. శివభక్తి తత్పర ల్న 63 వుంది నాయ న్నాథు ఒకరు వూ త్రవ్వ వు హీళ. ఆమె పేరేమిటి?
2. ధర్మం పిట్ల శ్రద్ధగా ఉండటవ్వే ఉత్తమ ధర్మమనే ధర్మస్థాన్ని తెలియ జ్ఞా జాతక కథాబరేమిటి?
3. శరీరంలో రసాయనిక కర్మాగారంగా చెప్పబడే అతిపెద్ద అవయవం ఏది?
4. యేటా సేప్టెంబర్ 5వ తేదీ ఉపాధ్యాయ దినోత్సవం జర్ర మికుంటున్నాం. ఆ రోజు ఎవరి జన్మదినం?
5. 1989వ సం.లో గిన్నిస్ బుక్ ఆఫ్ వరల్డ్ రికార్డ్స్ లో చోట్రు చేస్త్రు కున్న 550 సం.ల నాటి బ్రహ్మాండమైన వు ద్రివ సం ఆంధ్రరాష్ట్రంలోని ఒక గ్రామంలో ఉంది. ఆ గ్రామ రామరేమిటి?
6. శివాజీని ఎక్కువగా ప్రభావితం చేసిన ఇద్దరు వ్యక్తులు ఎవరు?
7. 2002 జ్ఞాన వెతమితస్కారాన్ని అందు కున్న ప్రి సీద్ధ దోణ భారత రచయిత ఎవరు?

8. ఈ చిత్రం ఏ కథలో చోట్రు చేస్త్రు కున్నది?

విచిత్రమైన జాతకం

కళింగ రాజ్యంలో అనేకమైన గొప్ప నగరా
లుండేవి. వాటిలో దాంతిమీరపునే నగరానికి
ప్రభు మకళింగు . అతనికి పేద్ద కళింగు , చిన్న
కళింగు అని ఇద్దరు కొడుకులు . వీరి జాత
కాలు పిరిశీలించిన డెమజులు ఇలా చెప్పారు :

తండ్రి తదనంతరం పేద్దవాడే రాజ్యానికి
వస్తాడు. చిన్నవాడిది మాత్రం చిత్తవు సృజాతకం.
అతని జీవితమంతా సన్యాసి యోగమే. కాని,
మహారాజయోగం గల అద ప్రియంపురుషుడు
కుమారుడు గా మిహతాడు!

కొద్దికాలానికే రాజు కళింగ కాలంచేసాడు. జ్యేష్ఠుడు సీంహాసన వుండిపోయాడు. చిన్నవాడికి రాజప్రితినిధి పదవి వచ్చింది. తనకు కలగబోయే కుమార్తె యువరాజు కాబోతాడని జ్యోతిష్ములు చెప్పిన మాట చిన్న కళింగకు బాగా వున్నకు పట్టింది. ఈ ధీమాతో అతడు అన్నకు లొంగి మూడక స్వితంత్రుడు గా వ్యవహరించి సాగాడు. ఉభయల వృద్ధాకలతలు ప్రారంభమయ్యాయి.

కొన్నాళ్ళకు రాజు చిన్నవాణ్ణి బంధించవు ని
అజ్ఞాపించాడు .

అదే కాలపు యందు బోధినితృప్త అవతరించి, కళింగరాజ్యపు యత్రులలో ఒకడుగా ఉంటూ వచ్చాడు. పేర్లు కళింగ తరం నాటికి అతడు బాగా వద్దుడయ్యాడు. కుటుంబముం కోరిన ఆ వద్దుడు యత్రు చిన్నకళింగు వద్దకు వచ్చి, రహస్యంగా రాజ్యాజ్ఞను వెల్లడించాడు. రానున్న అవధు నాన్ని తలపెంచాడు చిన్నవాడు.

“తాతా! అన్నివిధాలా నాకు నీవే హితవు
 డమాఅనాథ జ్యోతిషి వైపు చెప్పినవూ టల్లు
 నీకు తెల్లు ని కదా! అవి ఫిలించదవు నిజ
 వైఖ్యే నా కొరిక నెరవేర్చవలసిన బాధ్యత నీవే
 వహిస్తుంది. ఇదిగో, నా బర్త గల ఉంగరం, నా
 శాల్లు వా, నా బుద్ధం, ఈ మూడూ ఎవడైతే నీ
 వద్దకు తెచ్చి ఆనవాల్లు వూ పీస్తాడో, వాడే నా
 కొత్త కని గుర్తుంచుకో. నీ చేతనైన సహాయం
 కూడా చెయ్యి,” అని చెప్పి అప్పటికప్పుడే

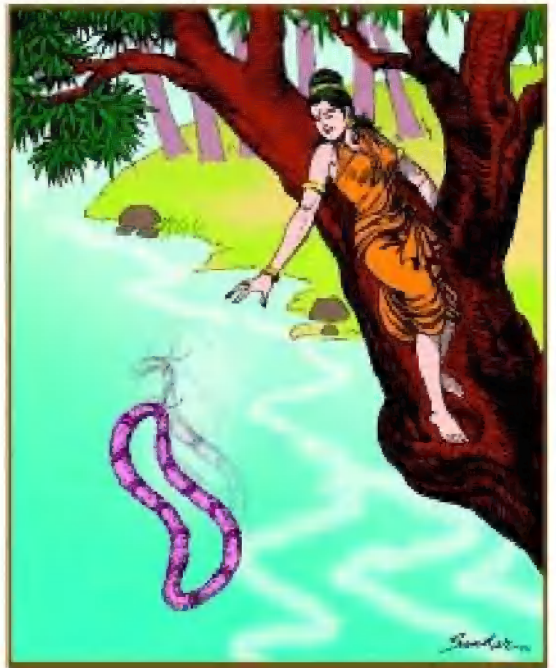
బయ్యలు దేరిరెండవ కంటికి తెలియ కుండా అరణ్యాల్లోకి పారిపోయాడు .

ఆ రోజుల్లో వు గధరాజుకు లేకలేక ఒక కుమార్తె కలిగింది. ఈమె జాతకం చూసిన జ్యోతిషి ప్కులు , “ఇది ఒక చిత్రమైన జాతకం. రాజకుమారి జీవితం ఒక సిన్డ్రోమ్‌గా గత్ర మీ త్తుంది. ఐతే, ఆమెకు మహారాజయ్యో గంగల కుమార్తె థు పిడుతాడు ,” అని చెప్పారు .

ఈ సింగతి తెలియ గాన సామంతరాజు లందరూ రాజకుమారిని పేళ్ళాడాలని వచ్చి పోటీలు పడసాగారు . రాజుకు గట్టి చిక్క వచ్చింది. వీరిలో తన కూతుర్ని ఏ ఒకరికి ఇచ్చినా తక్కినవార క్ గట్టి పిగ తీర్చుకోవడం సిహిజం. కృత్య ఈ అపాయం న్నంచి జేస్తుంపు కోడానికి నిశ్చయిం చాడు . గత్యంతరం లేక భార్యనూ , కూతుర్నీ వెంటబెట్టుకుని మారు వేషంతో అరణ్యాల్లోకి పిలాయ న్న య్యారు .

నదీతీరాన సదుపాయమైన స్థలంలో ఒక చిన్న కుటీరం నిర్మింపు కుని అందు లో వు గ్గురూ కాలాపిం చేస్తూ వచ్చారు . వీరి కుటీరానికి కొంచెం ఎగువనే కళింగరాజు ప్షితు ని కుటీరం ఉన్నది.

ఒక రోజున, కుమార్తెను కుటీరంలో వదిలి, వు గధ రాజదంపిత్రులు కందమూల ఫిలాయు లకొసం వెళ్ళారు. ఆ సమయంలో రాజు ప్షితి రకరకాల పిడుకలు పొగ్గ చేసి ఒక చక్కని దండ కట్టింది. కుటీరం పక్కనే గంగ ఒడ్డున ఒక గున్నమామిడిచెట్టు వుంది. మగధ రాజు ప్షితి ఆ చెట్టెక్కి కొమ్మల్లో కూర్చుని తను కట్టిన పిడుకల దండన అక్కడి న్నండి నీటిలో పిడవేసి, వేరు క చూన్చి న్నది.

ఆ పిడుకలదండ తేలి ఆడు తూ పొల్లు పొల్లు , స్నానం చేస్తున్న చిన్న కళింగ తలకు తాకింది. వెంటనే అతడు దానిని తీసి చూసి, “ఎంత చక్కటి పి లదండ! ఎన్ని రకాల పిడుకలు ! దీనిని ఇంత ఇంపిగా సాంపిగా కూర్చినామె అపిడుకల న్నె అందకట్ట అల్లు మాట్టుంది. ఈ వు హారణ్యంలో ఇట్లు వంటి సైందరికి పినియే వు టో?” అని ఆలోచిం చాడు . దండ కట్టిన సుందరిని వెతకాలని అతని వు న్నె ఉరకలు వేయ సాగింది.

ఈ సింకల్పంతో కళింగ అరణ్యవూర్గాన వెళుతూవుండగా, ఒక దిక్కు న్నండి వీన్ల ల విందు చేసి తీయ ని కంఠస్వీరం వినవచ్చింది. అట్టె నిలబడి అట్లు ఇట్లు చూడగా, వూ వు డి చెట్టు కొమ్మల్లో కూర్చుని పాడు త్తున్న సైందరి అతడికి కనిపించింది. ఆ య్న వతిని చూసి, కళింగ పిరవళ ద్మె అపై తో కుశల ప్రిశ్చలు

ప్రారంభించాడు . చివరకు, ఆమె ను తన భార్యగా చేసి కోవాలనే ఉద్దేశం వెల్లడించాడు . అందుకామె, “మీరు ఋషిసంతతికి చెందిన వారే , వే వు (త్రియ్య లం!” అన్నది.

వెంటనే కళింగ , “నేనూ (త్రియ్య ణ్ణే,” అంటూ తన గ్ర ట్టువు ట్టులన్నీ విప్పి చెప్పాడు. అప్పుడు రాజకుమారి తన పిరిస్థితు లు కూడా దాపిరికం లేకుండా చెప్పివేసింది.

ఇద్దరూ కలిసి ఆమె తండ్రివద్దకు వెళ్ళ గానే, సింగతి సిందర్బాలు తెలుపు కుని, “ఇతడే అప్పుర్ము కి తగిన వరు డు ,” అని వు గధరాజు నిశ్చయిం చాడు .

చిన్న కళింగ కూ, వు గధ రాజకుమారి కి వివాహం జరిగింది. కొద్ది కాలానికే వారికి ఒక కుమారు డు కలిగాడు . గొప్పిల ాలతో ప్రికా శించే ఆ బిడ్డడికి, విజయ కళింగు అనిబర పేట్టిఅల్లార వు డ్డుగా పేంతు కుంటు న్నాడు .

కొన్నాళ్ళు గడిచిన తరవాత ఒక రోజున, చిన్న కళింగు జాతకాలు తీసి, లెక్కవేసి గ్రహ కూటాలు ఎలా మన్నుదీ చూ శాడు . అప్పటికి తన అన్న ఐన పేద్ద కళింగు ఆయ్యు మత్నూ డి మాటల దని లెక్కలవల్ల తేలింది.

అప్పుడు కళింగు కొడు కున్న చేర బిలిచి, “కుమూ రా! నీమాజీవితం గడపి వలసింది ఈ అడమణిలో కాదు . నా అన్న పేద్ద కళింగు దాంతిహిత ప్రభు మాత రాజ్యానికి వార్యు డుమా నీవే! కనుక, వెంటనే వెళ్ళి ఆ సింహాసనం అధిష్ఠించు ,” అని చెప్పి, వృద్ధమంత్రిని గు రించి చెప్పి, మూ డు మ్మొమతూ ఆనూలిచ్చి దీవించి పంపాడు .

తల్లిదండ్రు ల మద్దా, తాతా అమ్మమ్మల మద్దా సేలమాతీసి కున్న విజయ కళింగు దాంతి హిత చేర్త కుని, వ డ్దవు ంత్రినిదర్శించి, తాన ఫిలానా అని చెప్పాడు.

అప్పటికి, చిన్న కళింగు అంచనా ప్రికా రవు అతని అన్న కాలం చేశాడు ; దాంతిహితం అరాచకస్థితిలో మన్నుది.

ఒకవు హాసిభ ఏర్పాటు చేసి, వ డ్దవు ంత్రి చిన్నవాడైన విజయ కళింగు పిట్టుపై ర్వోత్త రాలు వెల్లడించేసరికి, సభికులందరూ ఆశ్చర్య భరితు లౌజేబేలు పిలికారు .

వ డ్దవు ంత్రి అయి న బోధిసిత్వుడి సేల హాలు పాటిస్తూ, విజయ కళింగు చక్కగా రాజ్యంపిరిపాలించి, పేద్దలబర్ర నిలబెట్టాడు .

రామాయణం

తండ్రిని ఆస్థిశిలో చూడగానే రావు డికి పావు ను తొక్కినట్లుగా భయం కలిగింది. అతను కళవళిపిడి క్యేయి తో, “అమ్మా నా వల్ల ఏదైనా తప్పు జరిగిందా? తండ్రిగారు ఇలా కలవరపెడటానికి కారణ వేవుటి? ఆయనను ఇలా ఎన్నడూ చూడలేదు. నాకేమో అంచోకనగా ఉన్నది,” అన్నాడు.

కైయి కొంచెంకూడా బిడియం లేకుండా, “రాజుగారికి కోపిస్తూ లేదు, తాపిస్తూ లేదు. ఆయనకు ఒక కోరిక ఉన్నది. అది నీకు చెప్పిటానికి జంకుతున్నాడు. ఒకప్పిడియన గారే నాకు ఒక వరమిస్తానన్నాడు. ఎందుకన్నా అని ఇప్పుడు చెప్పరాని బాధతో కుళ్ళు తున్నాడు. ధర్మం జరగటం ప్రిధానం కద. నీ తండ్రి ఆడినవూట తప్పకుండా చూసుభారం నీ మీద ఉన్నది. మంచో, చెడో ఆయన కోరిక తీర్చుతానని నీమార్పుండు నాకు వూట ఇస్తా

అనిల్లు సంగతి చెబుతాను. ఆ సంగతి ఆయన నోటంటరాదు, అందు చేతనే చెప్పాలి వురి,” అన్నది.

“అదేమిటమ్మా? నన్నలా శంకించవచ్చా? నా గురించి నీకు తెలియనిదేమి ఉన్నది? నాయనగారే కోరితేనిప్పిలో ధూకూ? ఆయన కోరిక ఏమిటో చెప్పు, తప్పక చేస్తాను. నేను ఆడి తప్పిస్తా,” అన్నాడు రావుడు.

కెళ్ళ రావు డితో దేవాస్తి రయ్య ద్వం నాటి విషయాలు చెప్పి, ఆయన ఆసివయ్యంతో ఇస్తానన్న వరం ప్రికారం రావుడు పిద్దాలు గేళ్ళ అరణ్యవాసానికి పావలసీ ఉంటుందని చెప్పింది.

“ఈ పిట్టాభిరుకయి త్వం వ థాపొదులే. భరతుడు పిట్టాభిరుకం చేసి కుని భూమి నాలుగు చెరగులూ పాలిస్తాడు. నీవు నార బట్టలూ, బడలూ ధరించి పిద్దాలు గేళ్ళ

అరణ్యవాసిం వెళ్ళినట్టులు తే నీ తండ్రికి అడి తప్పాడన్న అపఖ్యాతి చుట్టుకోకుండా పాత్రుండు,” అన్నదామె.

ఇంత దారుణమైనమాట, ఇంత పిరు పింగా చెవిని పడినప్పుడు మరొకడైతే ఎంతో కలవరపడి, పు ధనపడి, కెళ్ళెం మై హిం చూడడానికి కూడా సీగ్గపిడి ఉండును. కాని రావు డట్ట వంటి వికారలేవు లేకుండా, “అమ్మా అలాగే కాని, నేను నారబట్టలు కట్టి అరణ్యానికి పోతాను. భరతుడి కోసం వెంటనే కబురు పంపిండి. తండ్రిగారి ప్రతిజ్ఞా, నీ కోరికా ఇదే అల్లు నమ్మివు నేను భరతుడికి రాజ్యం ఇవ్వనంటానా? భరతుడికి పట్టంకట్టు నిశ్చయించానని తండ్రిగారు నాతో అనకపాప టవు నన్ను బాధిస్తున్నది,” అన్నాడు.

ఈ మాటలకు కెళ్ళెం సంతోషించి, “పురేం లేదు లే. ఆయన మాట దక్కిస్తావో,

దక్కించవో అనే జంకుచేతనే ఆయన నీతో ఈ సింగతి చెప్పలేదు. నువ్వు మాత్రం జాగు చేయక అడవికి బయలుదేరు. నీవు వెళ్ళే దాకా మీ తండ్రిగారు స్నాన భోజనాలు చెయ్యడం,” అన్నది.

కైకేయి అన్న ఈ మాటలకు దశరథుడు లోలోపల కుప్పిలిపూర్ణుడౌతూ ఉన్నాడు. రావు డాయనను వెల్లగా లేవదీసి కూచోబెట్టి కైకేయితో, “అమ్మా, నాకు లోపల నిజంగా రాజ్యకాంక్ష, ధనకాంక్ష లేమానే నింకేమైనా చేయవలసినది ఉంటే చెప్పు. నీవు రాజు గారిని కోరినవారూ చాలా అల్పమైనవి. నీవు నిజంగా కొండను తవ్వి ఎలుకను పట్టుకున్నావా?” అన్నాడు.

దశరథుడు బామరువు నీ ఏడ్చి స్త్రీ హిత్య పిడిపొందాడు. రాముడు తండ్రికి, కైకేయికి ప్రదోషం ను సూరంచేసి అంతఃపితం నుంచి బయటికివచ్చి తన చెలికాళ్ళ కేసిచూసి, పట్టాభిషేక సింబారాలకు ప్రదోషం చేసి బయలుదేరాడు. లక్ష్మణుడు ఆపికోరాని దుఃఖంతోనూ, అగ్రహంతోనూ పేను గ్రులాడుతూ అన్నను వెంటబడించాడు.

రావు డు రథమెక్కలేదు. ఛత్రవామరాలు సాగించాడు. సిర్వసింగ పరిత్యాగం చేసిన యోగియొక్క పునస్థితి తెచ్చి పేట్టుకుని, ఈ దుర్వార్త చెప్పటానికి కొనల్య పుండిరానికి బయలుదేరాడు. కొంత దూరం వెళ్ళగానే దశరథుడి అంతఃపిత్రులు గొల్లున ఏడవటం వినపడింది.

రావు లక్ష్మణులు కొనల్యనగరుకు వచ్చే సరికి అక్కడ ఎవరికీ జరగబోయేది తెలి

యధు . రావు థు మై దటి ప్రాకార ద్వారం
నుంచి లోపలికి పొత్తాండే, అక్కడ ఉండిన
ఒకవధుధూ, వురికొందరూ లేచి నిలబడి
విజయ ద్వానాలు చేశారు. రెండవ ప్రాకారం
వద్ద ఉండే వద్ద బ్రాహ్మిణులకు నవుస్కి
రించి, రావు థు మూ డోప్రాకారం చేరాడు .

అక్కడి కావలివాళ్ళంతా స్త్రీలు . రావు
లక్ష్మణులను చూడగానే వారిలో కొందరు
కొసిల్యతో రామలక్ష్మణుల రాక చెప్పటానికి
పరిగెత్తారు. వు గిలినువాళ్ళు, “వు హారాజుకు
జయం కలగాలి!” అని అన్నారు .

రావు థు పచ్చేసిరికి కొసిల్య అగ్నిలో
హోమం చేస్తున్నది. ఆమె రాముడి కెదురు
వచ్చి, కౌగిలింపు కుని, శిరస్సి ముద్దు
పెట్టుకుని, “నాయ నా, భోజనం చేద్దుమాని
పిద!” అన్నది.

తల్లికి ఈ విషాదవార్త ఎలా తెలిపాలో తెలి
యక తిక్కుకున్నా తూ రావు థు, “అమ్మా,
నీకింకా తెలియదు లాగుంది. అంతా తారు
మూచై పొయింది. నేను పిద్దాలు గేళ్ళు ముని
లాగా, కందమూల ఫలాల తింటూ దండ
కారణ్యంలో ఉండబోతున్నాను. నేను కూచు
నేది సీంహాసనం వీధికాదు, దర్బల చాపి
వీధి. నాన్నగారే భరతుడికి పట్టంగట్టబోతు
న్నారే,” అన్నాడు .

ఈ మాట విని కొసిల్య మైదలు సరికిన
అరిటి చెట్టులాగా పడిపోయి నేలపై దుఃఖంతో
పోలింది. రావు డామై ను లేపదీసీ కూచోబెట్టి
దుమ్మతాడు లిపాడు . కొసిల్య రావు డితో,
“నాయ నా, నా జన్మకు నీ ఖంలేవు కాబోలు .
నిన్ను కని ఈ బాధ భరించేకన్న గొడ్రాలు గానే

ఉండిపొయి నట్టులు తే, పీల్లలు లేదన్న చింత
ఒక్కటే బాధించేది. ఎన్నడూ నేను నీ ఖపిడి
ఎరగను ; నీవు రాజువైతే సుఖపడదామను
కుంటున్నాను . కావటానికి నేను రాజుగారి
పేద భార్యనే కాని, సవతుల చేత పిడరాని
మాటలన్నీ పిడ్డాను . ఏమంటే నా భర్తకు
నేనంటే ల్యంలేదు , నాకు స్వాతంత్ర్యమూ
లేదు . ఇక నేను కళ్ళే పిరిచారికలకంటే
హెనంగా బతకాలి. నీమఱుజ్జిన ఈ పిడి
బాడేళ్ళు నీ వెప్పుడు రాజువవుతావా అని
ఎదురు చూస్తూ వచ్చాను . ఆ ఆశ కూడా
పొయింది. నాకు చామరుచ్చినా బాగుండదు ,
కాని అది కావాలన్నప్పిదు రాదు . నాయ నా,
నేను కూడా నీ వెంటనే అడమూకు వస్తాను ,”
అన్నది.

కొసిల్య మాటలు వింటుంటే లక్ష్మణుడికి
ఒక ఆలోచన వచ్చింది. అతడు కొసిల్యతో,

“అవూ, అక్షయి మాట విని అన్న అడవికి పోవటం నాకు సివ్యంగా కనపడలేదు . రాజు వు సీలివాడు , ఆయన వు నసి ధుర్బల మైనది. ఆయన అన్యాయ మైన పని చెయ్య వుంటే కొడుకులమైన మేము చేయాలని ఎక్కడ ఉంది?” అని, రావు డిత్, “అన్నా, రాజు నిన్ను అడవికి పోవ్వస్తుమాట అందరికీ తెలియక వుండే వునం వున శౌర్యంతో రాజ్యాన్ని వశపెరువు కుందాం. నేను ఎల్లు పిట్టి వునని నిరోధించే వాళ్ళందరినీ చంపి తాను . వున తండ్రి కూడా వునకు పిగవాడే అల్లునాడ . మయో భారుకారుణంగా న్యాయం తప్పి ప్రివర్తనిస్తాడు . మా అందరిలోనూ పేద్దవాడమా ఈ రాజ్యం నీది? రాజు మాత్రం దీన్ని వు రొకరికి ఎలా ఇస్తాడు? నీవేమి అపిచారం చేశావని నిన్ను అడమలకు పింపితాడు? నిన్ను అడమలకు పిరటంత

శక్తివుంతుడా ఈ రాజు? ఇదే గోనా ఎల్లు! నేను యుద్ధానికి సిద్ధంగా ఉన్నాను,” అన్నాడ పిట్టరాని ఆవేశంతో.

కౌసల్య రావు డిత్, “నాయనా, లృణుడ మెప్పినట్టు చెయ్యి. అందులో ఎలాంటి తప్పిలేదు . నీమనీ తండ్రి మాట విని అని ఎప్పున్నది? నేను తల్లిని కానా? నీమఅడమల పాలు కావటానికి నేను ఒప్పిస్తు . ఒకవేళ వెళ్ళావో ఉపివాసాలు చేసి ప్రాణాలు విడుస్తాను . ఆ పాపం నీకు వుట్టుకుంటుంది,” అన్నది.

రావు డిత్ తల్లితో, “నేను నాన్నగారి మాట అబద్ధం చేయలేను , జవదాటలేను . పీత వాక్యం పాలించటానికి ఎందరో ఎన్నెన్నో కార్యాలు చేశారు . కంఠ డి అనేవు నిగోషధ చేశాడు . పిరత రావు డి కన్న తల్లినే చంపాడు . మా మూలపురుషుడైన సగరుడి కొడుకులు తండ్రి ఆజ్ఞ ప్పేపాతాళానికి పొల్లు , అరవేలెల వుండి ఒక్కసారిగా వురణించారు . అవూ, నేను నిన్ను ధిక్కరించటానికి అరణ్యానికి పోతున్నానా?” అని, లృణు డిత్, “లృణా, నీకు నాపేళ్ళలాట్రమా , నీ ఎోరు పిమ్మా నేనెరగనా? అన్నిటికన్నా ధర్మం గొప్పది. దానిని వునం నిలబెట్టాలి. అందు చేత నా బుద్ధినను నిరించే నీమకూడా ఆలోచించు ,” అన్నాడు గుంభీరుంగా.

తల్లిని సేమా ధాన పిరచటానికి రావు డి ఎన్నో ధర్మాలు చెప్పాడు. కౌసల్య వృద్ధుడైన భర్తను విడిచి తన వెంట రావటం భావ్యం కాదన్నాడు . అతను లృణు డిత్ కూడా, “ఇది దైవ నిర్ణయం. కాకపోతే, నేనంటే అంత

అబ్బవు గా ఉండే క్షణం నన్ను అడవులకు పోవ్వంటుందా? పట్టాభిషేకం నిలిచి పార్లుం దంటే నీ కింత బాధగా ఉన్నదే, పట్టాభిషేకం జరుగుతున్నదని తెలిసి అమె ఎంత బాధ పడిందో నేనై ఇంతవరకు తండ్రిగారి వు న్నని గాని, అవు వు న్నని గాని నోప్పించినట్లు నాకు జ్ఞాపికం లేదు . ఇప్పిడాపిని చేయ లేను ,” అన్నాడు

రావు డు తండ్రి అజ్ఞ పాలించటానికి గాన అడవికి వెళ్ళే దృఢనిశ్చయం చేసుకు న్నాడని గ్రహించి, కాని అతని పుం కోసం బ్రాహ్మణు లచేత హోమం చేర్చుంచి, ఆశీర్వ దించి పింపింది.

రావు డు సీతయొక్క అంతఃపురానికి వెళ్ళాడు. అతనికి నెతన చూడగానే కన్నీరు

అగలేదు . పట్టాభిషేకం చేసి కునే ఉత్సాహం లేకపోగా, తల వంచి కన్నీరు కార్చుతూ , వెంట ఎవరూ లేకుండా వచ్చే భర్తన చూసీ నెత కూడా కంపించింది. అవు అతని దిగు లు కు కారణమై డిగింది.

జరిగినదంతా చెప్పి రావు డావుతో, “అన కున్నవి జరిగి తీరాలనీ, అను కోనివి జరగ కూడదనీ చెప్పలేముకదా? విధినిర్ణయాను సారం ఏది జరిగినా ధర్మాన్ని వీడకూడదు . నేనై అడవూ నుంచి తిరిగి వచ్చేవరకూ నీమా భరతు డి వద్ద ఉండి అతను చెప్పినట్లు నడచుకో. అతని ఎదట న్నన్నప్పుడూ పొగడకు. బంధు త్వం తప్పిస్తూ, భరతు డు నిన్ను పోషించ వలసిన కారణం వు రొకటి లేదు . అందు చేత నీమాలతనై నింతోషించేట్లు వు న్నిలుకో. వ డు

తెచ్చ నా తల్లిదండ్రులను కనిపెట్టి ఉండు,” అని చెప్పాడు.

ఈ పూటలు విని నెత, ప్రిణయంతో కూడిన కోపంతో, “ఇవేం పూటలు? నన్ను తేలికజేసి పిరాచకాలాదు తున్నావా? అడదానికి భర్తేకదా గతి! నిన్ను వనవాసం వెళ్ళమంటే నన్ను వెళ్ళమన్నట్టు కాదా? నీవు అడవిలో సంచరించుటనే జరిగితే, పుళ్ళన్నీ నా కాళ్ళతో తొక్కి నీకు దారి చెప్పిన నన్ను ఎందు నడవనా? నీ వంటి పరాక్రమవంతుడి వెంట ఉండగా నాకు అరణ్యభయం ఉండబోదు. అడవిలోని వారందరినీ కాపాడగల వాడివి నన్ను కాపాడలేక పాపాఅడవిలో నేను, అది కావాలి, ఇది కావాలి అని అడగబోను. నీమాల చెప్పినా సరే నావున్ను పూర్తు,” అన్నది.

నెత తన వెంట అడమూకు వచ్చి కష్టాలు పడటం రాముడికి కొంచెం కూడా ఇష్టం లేదు. ఆ కష్టాలను ఎవరించి చెప్పాడు. కాని నెత వాటిని లోకపట్టలేదు. “నన్ను పూసే సొప్పు ద్రికవేత్తలు వనవాసయోగం ఉన్నదని చెప్పినట్లే, నన్ను పూసే కూడా జ్యోతిష్కులు నాకు వనవాసయోగం ఉన్నదని చెప్పారు.

అందు చేత నేను నీ వెంట అరణ్యానికి వచ్చి తీర్చ తాను,” అన్నది.

అప్పటికీ రాముడు అమెను తీసుకు పావటానికి సిద్ధుతించలేదు. నెతకు కోపిస్తూ, ధుఃఖిస్తూ పుంపు కు వచ్చారు. “అయ్యో, పూ నాన్న జనకపు హారాజు, ఈ సింగతి తెల్సై ఏవు ను కుంటాడు? నేనేం తప్పి చేశానని నన్ను విడిచి పేట్టి పావాలను కుంటు న్నామా నీమాతప్పి నాకు వేరే దిక్కు లేదు కదా! నేను నన్ను విడిచిపెట్టి వంశానికి కళంకం తీసి కు రావాలా? నీ మళ్ళు చోటే నాకు స్వర్గపు ని చెప్పానే!” అంటూ భోర న ఏడ్చింది.

రాముడమెను రెండు చేతులా దగ్గరికి తీసి కుని, సిప్పు దాల్చి, తన వెంట తీసి కు పాతానని పూట ఇస్తూ, “వనవాసానికి సిద్ధంకా! నీ వద్ద ఉన్నదంతా దానం చేసేయ్యి. నీ మ్మే సొపు గ్రియో వత్తువు ఎందు పినివాళ్ళ కిచ్చి, పు గిలినది బ్రాహ్మణుల కిచ్చి. సిన్యాస్తి లకు భోజనం పేట్టించు, బిచ్చగాళ్ళకు దానాలు చేర్చు ఎందు,” అన్నాడు ఎంతో ఆప్యాయంగా. నెత పిరపూ నందంతో వెంటనే ఆ పిస్త లన్నీ సాగించింది.

వెప్పుకుంటే దేవుడు

ఒకప్పుడు విద్యుదేశంలో వూరూండు డ్ర అనే పేరుమోసిన ఇంద్రజాలికుడు ఉండేవాడు. ఆయన రాజులనూ, వుహారాజులనూ మెప్పించి, బిరుదులు పొంది, అంత్ర లేని ధనం సంపాదించాడు. అయితే, ఆయన దానకర్మ డిలాటివాడు కావటంచేత ఆయన సంపాదనలో చాలా భాగం ఆయన చేతి వీరు గానే ఖర్చు అయి పోయింది.

వూరూండు డి కొడుకు జితేంద్రుడు ఇంద్రజాల విద్యలో తండ్రిని విించినవాడు. కాని అతని కాలంలో ఇంద్రజాల విద్యకు ఆదరం తగ్గిపోయింది. రాబడి సిన్నగిల్లినా, జితేంద్రుడు తండ్రిలాగే దానధర్మాలు చేసేటదరికం వాతపడ్డాడు.

జితేంద్రుడికి ఇద్దరు కొడుకులు. తన కొడుకు కిద్దరికీ అతను ఇంద్రజాల విద్యలు నేర్పాడు. అది కులవిద్య కావటం చేతనూ, వున్న పిటిలా తిరిగి ఇంద్రజాల విద్యకు ఆదరణ పేరగవచ్చునన్న ఆశ ఉండటం

చేతనూ, అతడు తన కొడుకులకు ఇతర విద్యలేవీ చెప్పించలేదు.

జితేంద్రుడి పేద్ర కొడుకు రావుడు విరివిగా డబ్బు ఖర్చు పేట్టే ప్రసిద్ధి. చిన్నతనంలో తండ్రి వాడికి అడిగినప్పిడల్లా డబ్బులు ఇచ్చేవాడు. పిరిస్థితులు వూరినసింగతి వాడి బుర్రకు ఎక్కలేదు. అందుచేత, అడిగినప్పిడు తండ్రి డబ్బులివ్వక పోతే, ఇంట్లోనే దొంగతనాలు చెయ్యసాగాడు. ఇది తెలియగానే జితేంద్రుడు, పిట్టరాని ఆగ్రహించి, రావుణ్ణి చావగొట్టాడు. రావుడు ఆరోజే అలిగి ఎటో పారిపోయాడు. తిరిగి ఇంటికి రానేలేదు.

కోపంతో కొట్టినా, రావు దంటే వాడి తల్లి దండ్రులకు అమితమైన ప్రేమ. వాడు వెళ్ళి పొయ్యాక వాళ్ళిద్దరూ వాడి కోసం బెంగపడి, వుంచుపిట్టి, కొద్ది కాలంలోనే చచ్చిపోయారు. దాంతో, జితేంద్రుడిరెండో కొడుకు చంద్రుడు ఒంటరివాడై, వీధిపాలయ్యాడు.

చంద్రుడు తన నోనిబ్బరం కలవాడు. వాడు ఊళ్ళవెంట తిరిగి, వీధుల్లో గారడీలు చేస్తూ, తన గారడీలు పూసినవాళ్ళు ఇచ్చే చిల్లర డబ్బులతో పొట్టపానీ కుంటూ, ఆసింపాదన తోనే త ప్తిపిడి, కాలాపిం చేస్తున్నాడు.

ఒకనాడు చంద్రుడు ఒక వీధిలో గారడీ చెయ్యవారంభించాడు. అది పూడటానికి చాలావుంది పీల్లలు చేరారు. వాళ్ళనుంచి డబ్బులు రావని తెలిసేకూడా చంద్రుడు తన ఇంద్రజాలంతో వాళ్ళను ఆనందింపి జేస్తున్నాడు. ఇంతలో, పిక్కనున్న ఇంటి నుంచి ఒక పిల్లవాడి ఏడు మిగిలిగా వినిపించింది. చంద్రుడు తన గారడీ ఆపి, ఆ ఇంట్లోకి వెళ్ళి పూనూ, ఒక ఇల్లాలు తన నాలుగేళ్ళ కొడుకును పట్టుకుని వావగొట్టేస్తున్నది.

ఆ పిల్లవాడి తండ్రికి పెద్ద జబ్బుచేస్తే, అమె దేమణికి మొక్కుకున్నదట. జబ్బు తగ్గిపోతే,

వారం రోజులపాటు ఇంటిల్లిపాడి వు ధ్యాన్నం దాకా ఉపివారిం ఉండి, దేమణి దర్శనం చేసి కుని, తరవాత భోజనం చేస్తామని అమె మొక్కుకున్నది. దేమణి అను గ్రహం వల్ల జబ్బునవు వు ర్చింది. ఎలాగో ఆరు రోజులు గడిచాయి. ఇవాళ కుర్రవాణ్ణి వు ధ్యాన్నం దాకా అపిడుం క్షిప్తై పొతు న్నది. వాడు ఆకలో అని ఏడుస్తున్నాడు. అమె దేవుడి దర్శనానికి వెళ్ళవలసి ఉన్నది. మంచిగా చెబితే వాడు వినడం లేదని, అమె వాణ్ణి దండిస్తున్నది.

పీల్లవాణ్ణి ఆకలితో పూ ట్టుటవు గాక, వాణ్ణి కొట్టడం అన్యాయ వు ని చంద్రు డికి అనిపించింది. వాడు ఆవు తో వినయంగా, “అమ్మా, చిన్నపీల్లలలో దేమవు న్నాడంటారు. ఈ పిసి పిల్లవాడిలో దేమణ్ణి పూ డలేని ప్తీర్త ఏ దేమణ్ణి పూ డబోతు న్నారో నాకు తెలియ డం లేదు,” అన్నాడు.

అమె ఈనిడింపిగా, “అంద్రకేనీ బ్రతు కు ఇలా ఉంది! వీడిలో నిజంగా నీకు దేమవు కనిపిస్తా వీణ్ణి కాస్తా కనిపెట్టి ఉండు. నేను దేమణి దర్శనం చేసి కుని వచ్చి, నీక్కూడా భోజనం పేడతాను,” అన్నది.

చంద్రుడు నిరేనని, చిన్నపీల్లవాణ్ణి పూ ట్టుటతోనూ, చిన్న చిన్న గారడీపిల్లలతోనూ వు రిపించ గలిగాడు. అమె కొంతసేపటికి తిరిగి వచ్చి, చంద్రుణ్ణి మెచ్చుకుని, వాడికి కూడా భోజనం పేట్టింది.

భోజనవు య్యాక చంద్రుడు ఆవు తో, “అమ్మా, కన్ను కొడుకుకందె ఎక్కువ అని ప్తీర్త అను కునే దేమవు ఎక్కడ ఉన్నాడు? నాకూ పూ డాలని ఉన్నది,” అన్నాడు.

అమె నవ్వి, “దేవతలంటే పూ పూలు దేవతల అనుకున్నావా? ప్రత్యక్షదైవం! నీతో పూట్లాడతావు! నీ ప్రశ్నలకు సమాధానాలిస్తావు! నిన్ను చల్లగా పూసీ నీ బాధలన్నీ పోగొడతావు!” అన్నది.

చంద్రుడి కుతూహలం మరింత ఎక్కువ అయింది. అతను అమె చెప్పిన చోటికి వెళ్ళాడు. అందరూ వక్రనంగా కూర్చుని ఉన్నారు. ఒక ఎత్తయిన ఆసనం మీద గడ్డపూ, పూసాలూ పేట్టుకుని సాధు మఠాకనబడే ఆయన కూర్చుని ఉన్నాడు. పురిచిగా ఉండవుని ఆయన ప్రజలకు ఉపదేశం చేస్తున్నాడు; ఆపిదలున్న వారిని తన వద్దకు రప్పిస్తే, ప్రజల కష్టాలు తొలగించడానికే తాను ఈ అవతారం ఎత్తానని చెబుతున్నాడు. పుణ్యపుణ్య ఆయన గాలిలో నుంచి విభూతి సింహించి, పుణ్యపుల మీద పడి పుణ్యపుల నుండి గాలిలో తేలి కొద్ది కొద్దిగా పాటు ఉంటున్నాడు. ఆయన ఇలా రకరకాల పుణ్యపులు ప్రదర్శిస్తూంటే, భక్తులందరూ, “హా పిరపూతూ!” అంటూ హాహాకారాలు చేస్తున్నారు.

చంద్రుడికి ఇదంతా ఎంతగా కనబడింది. ఆ సాధు మునిషుని విద్యలన్నీ తనకూ వచ్చును. కాని తాను పూ పూలు గారడీవే గానే ఉండి పొయ్యాడు; ఈ సాధు మునిషుడై పొయ్యాడు. ఈ రహస్యం పుణ్యపులకు తెలుసుకోవాలని, చంద్రుడు ఆ రహస్యం వేచిఉండి, అర్ధరాత్రి సుపుయంలో ఆ సాధు మునిషుని ఏకాంతంగా కలుసుకున్నాడు.

“ఎవరు నువ్వు?” అన్నాడు సాధు మునిషుడు చంద్రుడి పూసీ.

“నేనొక బ్రహ్మచారి కుట్టి. మీ ప్రదర్శనలు పూజాన. వాటిని ప్రజలు పుణ్యపులుగా కొనియాడుతున్నారు. అవే ప్రదర్శనలు నేను ఇస్తూంటే, తిండికి దబ్బులు దొరకటం కూడా కష్టంగా ఉన్నది. ప్రజలు మీ పుణ్యపుల దేవతలంటున్నారు. ఈ రహస్యం తెలుసుకుందావుని వచ్చాను,” అన్నాడు చంద్రుడు. అతను ఆరోజు తన అనుభవం కూడా సాధు మునిషుని చెప్పాడు.

“ఇందులో రహస్యం పుణ్యపులేదు. నేను దేవతల అవతారాన్ని. నాకు నివాసంగా ఉన్న శక్తులను నువ్వు కష్టపడి విద్యగా నేర్చుకున్నామా నీకు పిరికరాలు అవసరం, నాకు అవసరం లేదు,” అన్నాడు సాధు మునిషుడు.

“అలాగా! అయితే నేను నావేలు తెగిస్తే కుంటాను. దాన్ని మీరు పుణ్యపు అతికించగలరా?” అని చంద్రుడు అడిగాడు.

అలాగేన్నాథ సాధ మఱుటనేచంద్రుడు తనవేలు ను చిన్న బాకుతో కొంసి కున్నాడు. రక్తం ఎర్రగా ప్రివహించింది. సాధ మూతగిన వేలు ను యథాస్థానంలో ఉంచి, ఏదో నుంత్రం చదివాడు. రక్తం మాయమై వేలు మామూలుగా అయింది.

“అసింభవం! ఈ విద్య పూ కుటుంబం వాళ్ళకు తప్ప ఇంకెవరికీ తెలియదు,” అని చంద్రుడు గొణిగాడు.

సాధ మఱులిక్కిపడి, “సోబర చంద్రుడు కాదా?” అన్నాడు.

“అమృత, మీకెలా తెలుసు?” అన్నాడు చంద్రుడు.

“నేను నీ అన్నను, రావుణ్ణి,” అన్నాడు సాధ మఱుచంద్రుడి కేసీ ఆప్యాయంగా చూస్తూ. చంద్రుడు తెల్లబోయాడు. అతని నోట వూట రాలేదు.

సాధ మఱుచంద్రుడితో నుల్లీ ఇలా అన్నాడు:

“నీ ప్రిశ్నకు ఇప్పిస్తు సిరి అయిన సిపూ ధానం చెబుతాను. ఈ ప్రపంచంలో అంతా పూయ. నువ్వూ ఒక చిన్న పీల్లవాడికి నీ ఇంద్రజాలంతో ఆకలి జ్ఞాపికం రాకుండా

చేశామా ఆ చిన్న పీల్లవాడు నీలో దేమణ్ణి చూస్తాడు. అయితే, పేదవాళ్ళ విషయంలో అలా కాదు. నేను దేవుడినని చెప్పి ఇంద్రజాలం చేసి దేవతానయ్యాను. నువ్వూ గారడీ వాడినని చెప్పి ఇంద్రజాలం చేస్తే గారడీ వాడు గానే ఉండిపోయా మాప్రిజలు నీ ఇంద్రజాలమూ, నా ఇంద్రజాలమూ కూడా చూస్తున్నారే. కాని వాళ్ళకు అనుభూతు రాదు. ప్రిపించంలో హాయిగా బతకాలంటే విద్య ఉంటే చాలదు. మాటలు చెప్పి, మోసం చెయ్యడం నేర్చినప్పటికీ నీ విద్య రాణిస్తుంది. అదే నేను చేసినది. దేవతానని అబద్ధపూటటం నా బ్రతుకు తెర మాప్రిజలు పూర్ణంగా ఉన్నంతకాలమూ నాకు ఏలోటూ లేదు. నీ సిందేహిం తీరింది కద! ఇక వెళ్ళిరా.”

చంద్రుడు వెళ్ళిపోయాడు. ఆ తరువాత అతను ఏనుష్యాడో ఎవరికీ తెలీదు. కాని విదర్భదేశంలో తూర్పుపిక్క ఒక పూర్ణమూల గ్రామంలో దేవత అవతరించాడనీ, ఆయన ఎన్నో నుహిలు ప్రిదర్శిస్తున్నాడనీ, ప్రిజలు తండోపతండాలుగా చూడటానికి వెళ్ళడం ఆరంభమయింది.

చిత్రాలు: గాంధీ అయ్య

అజేయుడు గరుడుడు!

చంద్రపురి సరిహద్దు గ్రామాలనుంచి యువకులు కనిపించకుండా పోతున్నారని వీరబాహు అదిత్యుడికి తెలియజేశాడు. అక్కడ కొండగుహలో, సాయంకోటాటూ సాతమిత్రుడు వజ్రపురి రాజు విక్రమసింహుడికి కబురు చేశానని నరేంద్రదేవుడు-రవీంద్రదేవుడికి, భూత్పైద్యుడికి చెప్పాడు. వజ్రపురి ప్రధానమంత్రి నరేంద్రదేవుణ్ణి చూడడానికి వచ్చాడు.

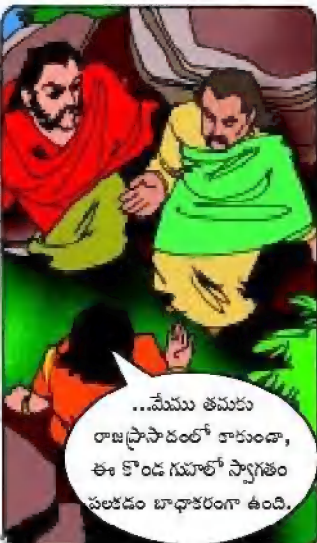

రవీంద్రదేవుడు వజ్రపురి ప్రధాన మంత్రిని చూశాడు.

విక్రమసింహుడికి మీ తండ్రిగారి సందేశం అందింది. అయిన చంద్రపురి పట్టాభిషేకోత్సవానికి బురులుదేరే ముందు, నన్నక్కడికి పంపారు.

తమ రాజుగారి దూతగా ఆయన ఇక్కడికి వచ్చాడు.

మీరు రావడం చాలా సంతోషకరం. అది మా తండ్రి కెంతో గౌరవప్రదం. అయినా....

...మేము తమకు రాజప్రాసాదంలో కాకుండా, ఈ కొండ గుహలో స్వాగతం పలకడం బాధాకరంగా ఉంది.

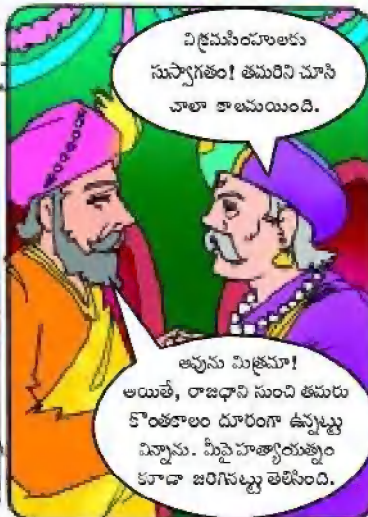
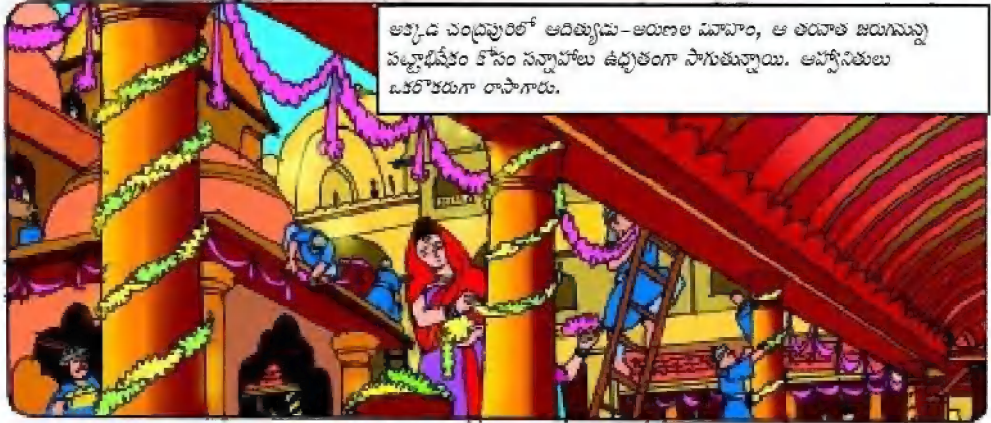

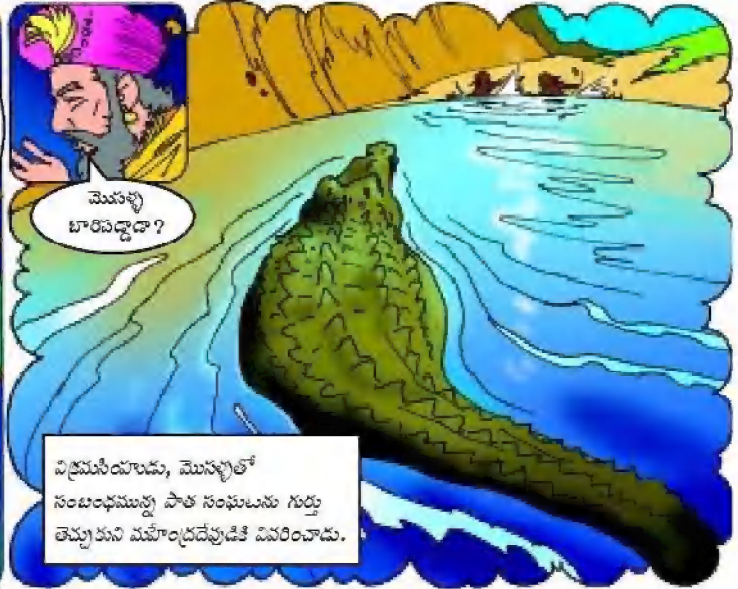
నాయనా, ఏకదీ బాధాకరంగా ఉండవచ్చు. అయితే, త్వరలోనే ఈ స్థితి మారిపోగలదని దృఢంగా భావిస్తున్నాను.

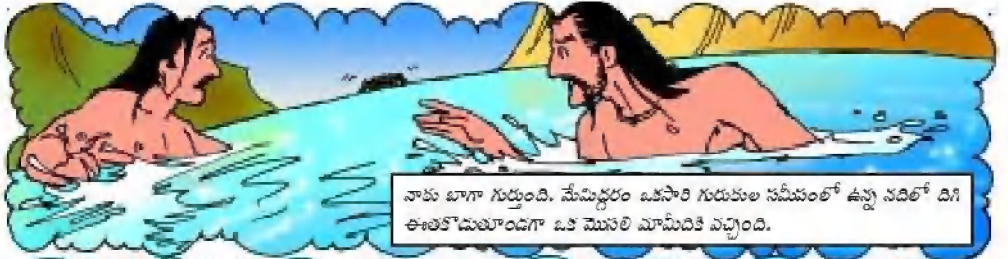
అసలు చంద్రపురిలో ఏం జరిగిందో మారు తెలియదు. మా రాజు మీకు త్వర సాయం చేయగలడు.

నాకు జ్ఞానవృష్టి ఉంది. విక్రమసింహుడు ఇరుగుపొరుగు రాజ్యాలను జయించి చక్రవర్తి కాగలడు. రవీంద్రా, నువ్వు మొదట చంద్రపురిని కలుపుకోవడానికి వారికి సాయపడాలి.

నాకు బాగా గుర్తుంది. మేమిద్దరం ఒకసారి గురుకుల సమీపంలో ఉన్న నదిలో దిగి ఈతకొడుతుండగా ఒక మొసలి మామిడికి వచ్చింది.

మొసలికి ఎదురైతే, అపాయం తప్పదని అతనికి తెలుసు.

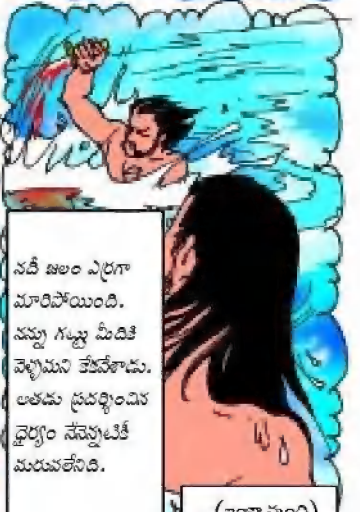
అందువల్ల, అతడు నీళ్ళి-
లోపలికి వెళ్ళి మొసలితో
తలనడదానికి
స్వీకరించాడు.

ఆ తరువాత కత్తితో దాని పొట్టపై
పొడిచి చీల్చాడు.

నదిలోకి దూకి, మొసలితో పోరాడి,
దాన్ని వెళ్లకిలా తిప్పి దానిపై
కుర్చున్నాడు.

నదీ జలం ఎర్రగా
మారిపోయింది.
నన్ను గొప్ప మిడికి
వెళ్ళమని కేవలం
అతడు ప్రవర్తించిన
వైద్యం నేనెప్పటికీ
మరచుకోనది.

-(ఇంతా వుంది)

సున సాంస్కృతిక ఉత్సవాలు

రఘుబంధన్

తోబుట్టుమల వు ధ్య నెలకొన్న ట్రెహా వు రాగాలకు సంకేతంగా అక్కచెల్లెళ్ళు, అన్నదమ్ముల వు ణికట్టుకు కట్టే పిట్టదారాన్ని 'రాఫీ' లేదా 'రాబంధన' అంటారు. వూవూలు ఆర్థంలో దీనిని పిండు గ అని చెప్పడానికి లేదు. ఎండు కంటే ఇది కుటుంబానికే పరిమితమైనది. ఆ రోజున అక్కచెల్లెళ్ళు, అన్నదమ్ముల ఇళ్ళకు వెళ్ళి చేతికి రాఫీ కట్టి, నువు ట తిలకం దిద్ది దీర్ఘాయు తో ఉండా లని దేవమతీ ప్రార్థిస్తూ తలపై తిలకం చల్లుతారు. వారి

ట్రెహా వు రాగాలను గుర్తించి అన్నదమ్ములు వారికి సిదా నిర్వవేళలా రంగంగా ఉండగలవు ని వూట ఇస్తారు. రాఫీ కట్టడానికి ముందు దానికి పూజ చేస్తారు. ఇది అన్నా-చెల్లె; అక్కా-తమ్ముడు వీరికి సంబంధించిన పిండు గే అల్లు నప్పిటికీ, ఆ రోజు అందరూ ఒక చోట చేరుతారు గనక, పీండివంటలతో భోజనం చేస్తారు.

రాబంధన ఉత్తర భారతదేశంలో చాలా ప్రసిద్ధి. అల్లుతే, తోబుట్టుమల అను రాగ బంధానికి సంబంధించినదిగనక, ఇతర ప్రాంతాలలోనూ ఆరోజు అక్కచెల్లెళ్ళు, అన్నదమ్ములను కలుసు కుని రాఫీ కట్టడం ప్రాచుర్యం పొందుతోంది. దీనికి మత సంబంధమైన ప్రాముఖ్యత ఏదీ లేక పోల్చు నప్పిటికీ ప్రాచీన సింధ్రుడాయంగా వస్తోంది.

వు హాభారతంలో ద్రౌపది స్త్రీ వుంగళిగా ఉండాలని కోరుకుంటూ శ్రీ కష్టిడికి రాఫీ కట్టిన సింఘటన కనిపిస్తోంది. ఇక వు న దేశ చరిత్రను పిరిశిల్పిస్తూ-రాబంధన సింధ్రుడాయం గురించి విన్న ఆలొగ్గాండర్ భార్య, పురుషోత్తముడికి రాఫీ కట్టినట్టు చెబుతారు.

వు నదేశానికే విలక్షణమైన ఈ పండుగ అన్నాచెల్లెళ్ళ, అక్కాతమ్ముళ్ళ అనురాగ బంధాలను వు రింత పటిష్ఠంగా ఉంచడానికి దోహదం చేస్తున్నది. ఈ సంతకపురం అగష్టు 9వ తేదీ రాబంధన వస్తున్నది.

పెన్నా సిమెంట్ వారి
పెన్నా గోల్డ్
Portland Pozzolana Cement

PENNA CEMENT INDUSTRIES LTD.

Plot No. 703, Sindri Steel Company Road No. 2, Sindri, Jharkhand - 825 014, India

www.pennacement.co.in, Email: marketing@pennacement.co.in

Phonex : 225529546,
225529552

Fax : 040-23353081

విజ్ఞానం వినోదం వికాసం

విజ్ఞాన వీధికలు :

కాకి కబుర్లు

మనలో చాలా వుందికిబాగా తెలిసినవి కాకి. వేలాది సంవత్సరాలుగా కాకులు వున్నప్పటికీ సహజీవనం సాగిస్తున్నాయి. అల్పనావాటిని గురించి ఎవరూ విట్టింపకోవడం లేదు. అల్పనావాటిని బయటికి నెట్టి అధ్యయనాల ద్వారా కాకులు సిగ్గుపడ్డాయి కన్నా ఎక్కువ తెలివితేలి ఉన్నాయని తెలియవచ్చింది.

కాకులు 'నేస్టిల్స్ బాల్స్' వీధి నాట్యం చేయడానికి వున్నప్పుడు మిత్రులు నిశాన్యవేత్తలు తమ పరిశోధనల ద్వారా

తెల్పిచెప్పారు. కాకుల పొదలకు అంటుకుని మన్న బ్యాక్టీరియా వున్న నేస్టిల్స్ లోని రసాయనాలు సహజీవ జీవనం కాకులు వాటి వీధి నాట్యం చేయడానికి ఇష్టపడతాయని పరిశోధకులు కనుగొన్నారు. సి ప్రిసిడ్జంతు శాస్త్రవేత్త బెర్నార్డ్ జిమెక్ - అగ్గిపుల్ల వెలిగించడం నేర్చుకున్న కాకులు, వెలుగుతున్న అగ్గి పుల్లలను తమ రెక్కల కింద పట్టుకోవడం గమనించాడు. కాకులు భూమ్యాకర్షణ శక్తిని చక్కగా ఉపయోగించుకుంటాయి. గుడ్ల పేస్టులకు వున్న క్లుప్త పొడిని పిగలగొట్టలేనప్పుడు కాకులు గుడ్లతో పేస్టి ఎగిరి, వాటిని కిందికి పడేస్తాయి. ఇదెలా ఉంది?

మన పరిసరాలు

మంచు ఆశ్చర్యం

సూర్యతాపం గురించి వున్న కందరికీ తెలుసు. వేసవిలో వుండే ఎండలు అందరికీ అసలు భవవు. అల్పనావాటిని, సూర్య కిరణాలు వున్నప్పుడు కరిగించడం లేవంటే వున్న నవ్వుశక్యం కాదు. అల్పనావాటిని, అది అలా నిజం!

కొత్తగా ఏర్పడిన వున్న దాని వీధి ప్రిసిరించే 90 శాతం సూర్య కిరణాలను పరావర్తనం చెందేలా చేస్తాయి. అందువల్ల వేడిలోపలికి ప్రవేశించి వున్నప్పుడు కరిగించేస్తాయి కి చేరుకోదు. వున్నప్పుడు ఎలా కరుగుతుందని మీరు అడగవచ్చు. అది సముద్రం నుంచి వీధి వెచ్చని గాలికి కరుగుతుంది!

వున్న గట్టిపడి దృఢమైన గడ్డగా తయారయినప్పుడు దాని మీద పడి పూడింటిరెండు వంతుల సూర్యరశ్మిని గ్రహించినప్పటికీ దాన్ని కరిగించడం సూర్యరశ్మికి వున్న కష్టమే వస్తుంది. ఎందుకంటే ఇది అనేక పొరలగుండా లోపలికి వెళ్ళవలసి ఉంటుంది. అందువల్ల చివరగా గ్రహించబడే వేడికి-ప్రవీకరణ స్థాయికి ఉష్ణోగ్రతను పెంచే శక్తి, చిక్కదనం ఉండదు.

విజ్ఞానం వినోదం వికాసం

మీకు తెలుసా?

కొవ్వొత్తుల రహస్యం

కొవ్వొత్తులు ఇవాళ రకరకాల పరివూ ణాలలో, ఆకారాలలో లభ్యవు మ్తున్నాయి . రుగ్గ రుగ్గ ల కొవ్వొత్తులు కూడా మ్నున్నాయి . సంతోషకరమైన శ్రు త్త సమయాలలో కొవ్వొత్తులు వెలిగిస్తారు. కొవ్వొత్తి వెలిగితే ఆ మైనం ఏవు మ్తు ఉందని ఆశ్చర్యం కలగవచ్చు. ఈ రహస్యం తెలు సు కొవ్వొత్తుల వల్ల వుండు వు నం కొవ్వొత్తిని దేనితో తయారు చేస్తారో తెలు సుకోవాలి. కార్బన్, హైడ్రజన్ వు శ్రవ్ణం తో ఈ కాన్స్ట్రక్షన్ అంటే పు న్నాన్ని తయారు చేస్తారు . కొవ్వొత్తి వెలిగేప్పుడు, కార్బన్ గా అంటే బొగ్గు మిశ్రు సు వాయు మ్నా గాలిలోని ఆక్సిజన్ తో అంటే ప్రాణ వాయు మ్నా కలిసి కార్బన్ డైఆక్సైడ్ ఏర్పడు తు ఉంది. హైడ్రజన్ ఆక్సిజన్ లో కలిసి నీటిఆవిరి తయారవుతుంది. ఈ రెండు రసాయనిక చర్యలు జరిగే సమయంలో, మైనం ఉపయోగించబడిన కొవ్వొత్తి పొడమతగ్గి పాత్ర వస్తుంది.

మన దేశం క్విజ్

ఆగస్ట్ 15న మరో స్వాతంత్ర్య దినోత్సవం రానున్నది. ఈ సందర్భంగా ఈ క్విజ్ ద్వారా స్వాతంత్ర్యోద్యమాన్ని ఒకసారి గుర్తుచేసుకుందాం.

1. ప్రిథవు కాంగ్రెస్

పు హాసభను ఒక నగరంలో జరపాలను కుని, ఆ తరువాత పు రో నగరానికి పూ ర్చారు . ఏ నగరానికి పూ ర్చారు ? ఎందు కు పూ ర్చారు ?

2. స్వాతంత్ర్యానికి పై ర్వం-

డా. అనీబెసెంట్, సెర్జిస్ నాయు డు , నెల్లూనానగు పై ఒక ముఖ్యమైన పదవిని నిర్వహించారు . ఆ పదవి ఏమి టి ?

3. భారత జాతీయ పితాకంలో

పూ డు రంగు లను ఎప్పుడు స్వీకరించారు ?

4. జన గణ పు న

మొట్టమొదటి సారిగా ఎప్పుడు , ఎక్కడ పాడ బడింది?

5. 1929 జూన్ 14వ తేదీ,

లాహోర్ సెంట్రల్ జైల్లో బంధించబడ్డ గొప్ప విప్లవ వీరు డు నిరాహార దీ ాన ప్రారంభించాడు .

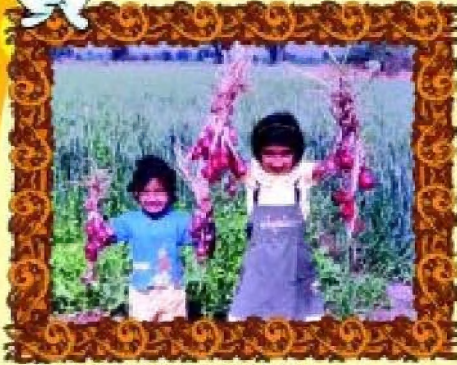
ఎవరాయన? నిరాహార దీ ా ఎన్ని రోజులు సాగింది?

(సివూదానాలు 66వ పుటలో)

ఫోటో వ్యాఖ్యల పోటీ

ఈ ఫోటోలకు ఒక్క పూటలోగాని, చిన్నవాళ్ళంలోగాని వ్యాఖ్యలు రాస్తే గలరా? రెండు వ్యాఖ్యలకూ సింబంధం ఉండాలి.

MACHIRAJU KAMESWARA RAO

N. SUKUMAR

వ్యాఖ్యలపై కాంపీటీషన్ ఫౌంటెన్ పేర్ల రాసే ఈ నెల 25వ తేదీలోగా పూకు అందేలా పంపాలి. పోటీ ఫలితాలు అక్టోబర్ 2006 సిండికల్ ప్రింట్ రిస్టంట్. ఉత్తమమైన వ్యాఖ్యకు రూ. 100 బహుమతి ఉంటుంది. ఫోటో వ్యాఖ్యల పోటీ: చందమామ పు. 82, డిఫెన్స్ ఆఫీసర్స్ కాలనీ, ఈనాటి తాంగల్, చెన్నై - 600 097.

అభినందనలు

ఫోటో వ్యాఖ్యల పోటీ:

జూన్ నెల పోటీ ఫలితాలు

సీ. హేచ్. అప్పలరాజు

ఎ.ఎం.డి. ప్రింట్ తప్ప పూజా డిగ్రీ కళాశాల

కాకినాడ - 533 001.

మొదటి ఫోటో: సీపాయి నవతానే, చెన్నై!

రెండవ ఫోటో: సింథెటిక్, అన్నాంట్!

సమూహనాలు :

1. 1885లో పై నా నుంచి బొంబాయికి పూర్తి.
2. భారత జాతీయ కాంగ్రెస్ అధ్యక్ష పదవి.
3. 1947 జూలై 22వ తేదీ.
4. 1911 డిసెంబర్ లో కలకత్తాలో జరిగిన కాంగ్రెస్ సభావేళంలో.
5. జతీంద్రనాథ్ దామ. 63 రోజులు, ఆ తరువాత ఆయన జైల్లోనే మరణించాడు.

Printed and Published by B. Viswanatha Reddi at B.N.K. Press Pvt. Ltd., Chennai - 26 on behalf of Chandamama India Limited, No. 82, Defence Officers Colony, Ekkatuthangal, Chennai - 600 097. Editor: B. Viswanatha Reddi (Viswam)

TEST YOUR IQ

- Where is the sun being photographed every day?
- Crocodiles are closely related to birds than reptiles! If so, what is their relationship with dinosaurs?
- Why is the neck of the camel crooked?
- Which is the Cherry Capital of the world?
- What is India's national game? Kabaddi? Chaugu? Check out, you'll be surprised.
- Who is considered the 'first warrior' in India's freedom struggle?
- How many varieties of orchid can you trace in Manipur?
- The crocodile forgets all about his friendship with the monkey, so that he can satisfy his wife. When the monkey knows the truth, he manages to escape. How?

If you feel you are stumped, don't worry, you'll get all the answers in Junior Chandamama August 2006 issue. Go, grab a copy!

JUNIOR CHANDAMAMA

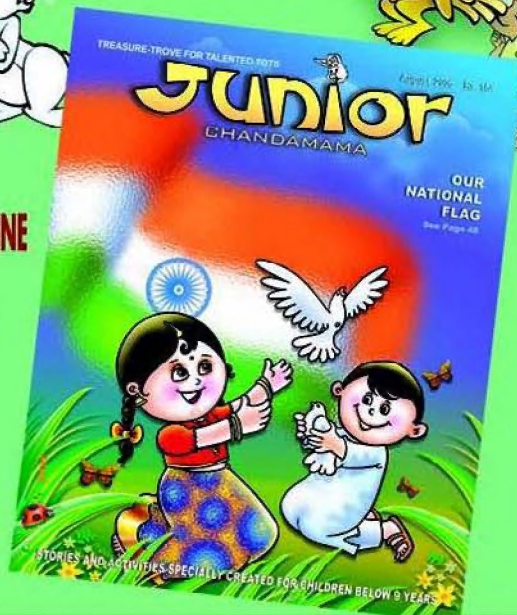
THE ONE-STOP COMPLETE FUN AND ACTIVITY MAGAZINE

**NOW AVAILABLE
AT YOUR NEAREST
NEWS STAND FOR
RS.15 PER COPY**

**PAY ONLY
RS.150**

**FOR ANNUAL
SUBSCRIPTION
AND SAVE
RS.30**

For Further Details write to :
CHANDAMAMA INDIA LTD.,
82, Defence Officer's Colony,
Ekkatuthangal, Chennai - 600 097.

Maha Milk
+
Maha Malt
+
Maha Ghee
=

The Best Lacto in Town

India's largest selling sweets and toffees.